

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Μεταπτυχιακή διπλωματική εργασία

Liquid Regeneration

Κωνσταντίνου. Χατζηνικολάου

1ος Επιβλέπουσα: Σοφία Παπαδοπούλου, Επίκουρη Καθηγήτρια

2ος Επιβλέπων: Καλαμαράς Φίλιππος, Επίκουρος Καθηγητής

3ος Επιβλέπων: Χτούρης Σωτήρης, Καθηγητής Πανεπιστημίου Αιγαίου, τμήμα Κοινωνιολογίας

Φλώρινα

2024

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περιεχόμενα	Σελ,2
Περίληψη	Σελ,3
Εισαγωγή	Σελ,4
Κεφάλαιο 1: Ιστιοπλοΐα και υγρό στοιχείο	Σελ,4
Κεφάλαιο 2: Το πεδίο ως αισθητηριακή δράση	Σελ,7
Ενότητα 1: Προεκτάσεις και δυναμική της χρήσης του πεδίου	Σελ,8
Ενότητα 2: Σχέση χώρου με αντικείμενο	Σελ,9
Κεφάλαιο 3: Ready made	Σελ,11
Κεφάλαιο 4: Μεταφορά του έργου, η δράση και τα αντικείμενα της προτεινόμενα στην εικαστική πρακτική	Σελ,13
Ενότητα 1: Προσαρμογή της εικαστικής εγκατάστασης και ο συμβολισμός της κίνησης της δύναμης του αέρα	Σελ,15
Ενότητα 2: Υγρή αναγέννηση και φιλοσοφική προσέγγιση	Σελ,17
Κεφάλαιο 5: Από την Εικαστική Εγκατάσταση στην Εκπαιδευτική Προσέγγιση του θεατή για το περιβάλλον	Σελ,19
Κεφάλαιο 6: Μεταξύ Μπόις με Ντυσάν	Σελ,20
Ενότητα 1: Η διαδρομή, ανατροφοδότηση από την ιστορία της τέχνης	Σελ,21
Ενότητα 2: Έργα που έχω επηρεαστεί	Σελ,22
Συμπεράσματα	Σελ,24
Επίλογος	Σελ,24
Φωτογραφίες υλικό	Σελ,27
Βιβλιογραφία	Σελ,34

Περίληψη

Η διπλωματική μου εργασία διαπραγματεύεται μια εικαστική δράση, χρησιμοποιώντας ένα αντικείμενο που προέρχεται από το πεδίο του υγρού στοιχείου μεταφραζοντας το σε αντικείμενο τέχνης. Η περιήγησή μου στο μουσείο βαν γκονγκ ήταν η αφορμή να γεννηθεί η ιδέα για το μεταπτυχιακό μου έργο. Συγκεκριμένα το έργο Seascap at Saintes-Maries ήταν το ερέθισμα για την σύλληψη. Ο στόχος μου ήταν να αποδώσω την αίσθηση της κίνησης με τη βοήθεια του αέρα στο νερό σε άλλο τόπο και χρόνο. Σκοπός μου είναι να μεταφέρω τη συνδυαστική μοναδικότητα της φύσης και του περιβάλλοντος στον θεατή μέσω μιας διαδικασίας δράσης, αναδεικνύοντας τη σχέση ενός άψυχου βιομηχανοποιημένου "Ready Made" προϊόντος ως "εισιτήριο" για την επαφή με τη φύση. Πειραματίστηκα με ιστιοφόρα, wind foil στράφηκα στο kite surf, παρόλο που το kite surf προσέφερε έντονη δράση, είχε σημαντικά μειονεκτήματα σε αυτό που ήθελα να κάνω. Έτσι, η προσοχή μου επικεντρώθηκε στο windsurf foil, που με την υδροπτέρυγα ιστιοσανίδα πρόσφερε το καδράρισμα και τη σταθερότητα που επιθυμούσα. Η ιδέα ήταν να συνθέσω στατικά ένα σετ με την ιστιοσανίδα, το πτερύγιο ανύψωσης και το χρωματιστό ιστίο σε έναν χώρο που αντιτίθεται με το υγρό στοιχείο, αναδεικνύοντας την μοναδικότητα του αντικειμένου και του χώρου ως συμπληρωματική διάδραση. Η βιντεοπροβολή της δράσης σε συνδυασμό με τις οπτικοακουστικά ερεθίσματα επιτυγχάνει να συνδιαλλαγή με το σύμπλεγμα του έργου, προσδίδοντας μια άλλη οπτική και αισθητηριακή βαρύτητα. Στην έρευνά μου, εστιάζω στην αποτύπωση της δράσης στο πεδίο, τοποθετώντας την ιστιοσανίδα στο επίκεντρο του θέματος και καλώντας τον θεατή να ενταχθεί στον δικό μου μακρόκοσμο. Η δυναμική κινητική ρευστότητα και η ταυτόχρονη δυναμική στατικότητα βρίσκονται πιο κοντά σε αυτό που αντιλαμβάνομαι ως "ζωντανός χώρος", προκύπτοντας μηχανικά και αναγκάζοντας τον θεατή να αντιδράσει κατά συνείδηση. Η όλη εγκατάσταση παρατίθεται και λειτουργεί ως εκπαιδευτική διαδικασία για τον θεατή αναδουκνώνοντας την φύση.

Λέξεις Κλειδιά: Ready Made αντικείμενο, δράση, ολίσθηση, Στατικότητα, ορίζοντας, γαλάζιο, χώρος, αερας, κατασκευη

Abstract

My bachelor deals with visual action, using an object that comes from the field of the liquid element translating it into an art object. My purpose is to convey the feeling of movement with the help of air in water in another placed time. My purpose is to convey the interactive uniqueness of nature and environment to the viewer through a process of action, highlighting the relationship of a lifeless industrialized "Ready Made" product as a "ticket" to contact with nature . I experimented with sailboat, wing foil, turned to kite surfing offered intense action, it had significant drawbacks for what wanted to do. So my attention was focused on the windsurfing foil, which with the hydrofoil offered the framing and stability I wanted. The idea was to statically compose a set with the windsurfing board, the lifting fin and the colored sail in the space that contrasts with the liquid element, highlighting the uniqueness the

object and the space as a complementary interaction. The video projection of the action combined with the audio-visual stimuli manages to interact with the complex of the work, giving it another visual and sensory weight. In my research, I focus on capturing the action in the field, placing the surfboard at the center of the subject and inviting the viewer to join my own macrocosm. The dynamic kinetic fluidity and simultaneous dynamic staticity are closer to what I perceive as "living space", arising mechanically and forcing the viewer to consciously react. The entire installation is listed and functions as an educational process for the viewer, bringing nature to light.

Keywords: Ready Made object, action, glide, Static, horizon, blue, space, air, construction

Εισαγωγή:

Ο Vincent van Gogh στο έργο του Seascape at Saintes-Maries προτείνει μια θάλασσα με έντονους και δυναμικούς χρωματικούς συνδυασμούς που αποτυπώνουν την ένταση και την κίνηση της φύσης. Επηρεάζεται βαθύτατα από την φυσική ομορφιά, το φως της περιοχής (Jensen&Hans&Nienke 2009). Η δυναμική της δράσης και η παρατήρηση της αφορά το έργο και την θέση μου. Η παρουσία ιστιοφόρων σε συνδυασμό με το δυναμικό θαλάσσιο τοπίο και την έντονη χρωματική παλέτα δημιουργεί μια εικόνα γεμάτη κίνηση και ζωντάνια, ενισχύοντας την αίσθηση του ταξιδιού και της ελευθερίας. Δημιουργώ ένα βίντεο όπου καταγράφω μια κίνηση δράσης μέσα σε ένα πεδίο όπου το μοτίβο αποτελείται από ουρανό και θάλασσα, και κινούμε ολισθαίνοντας με την βοήθεια του αέρα σε μια υγρή επιφάνεια με την ταυτόχρονη εναλλαγή των ψυχρών και θερμών χρωμάτων, παράλληλα επηρεασμένος με το καλλιτεχνικό κίνημα του "Ντανταϊσμού" και συγκεκριμένα με τον καλλιτέχνη "Marcel Duchamp" πρωτοπόρος του κινήματος "Dada" και ένας από τους πιο επιρρωστικούς καλλιτέχνες του 20ού αιώνα όπου ένα από τα διάσημα έργα του είναι η "Κρήνη" (Fountain), το οποίο είναι ένα από τα πρώτα παραδείγματα του κινήματος του Ready-Made (Hopkin 2007). Έτσι προβάλλω σε κοινή χρήση το μέσω με το οποίο καταφέρνω να κινηθώ στο υγρό στοιχείο που είναι μια αγορασμένη του εμπορίου υδροπτέρυγη ιστιοσανίδα, προσκαλώντας το κοινό να συνδιαλλαγεί μαζί του. Με αυτό τον τρόπο πλοηγώ το κοινό στον κόσμο μου, και έτσι ο κόσμος μου γίνεται και δικός τους. Επικεντρώνομαι στην παρουσίαση του στατικού αντικειμένου, με την ταυτόχρονη οπτικοποίηση της δράσης, κάνω τόσο θεωρητική όσο και κινητική έρευνα στο πεδίο αξιοποιώντας τον χώρο με στόχο να ενταχθεί ο θεατής εννοιολογικά στο αντικείμενο και να δημιουργήσω μια ζωντανή δράση. Παρακάτω αναπτύσσω τόσο το έναυσμα της ιδέας όσο και τη διαδικασία δημιουργίας του έργου και τους παράγοντες που επηρέασαν το τελικό αποτέλεσμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: Ιστιοπλοΐα και υγρό στοιχείο

Έναυσμα ιδέας:

Ολοκληρώνοντας το Μεταπτυχιακό του τμήματος Εικαστικών και εφαρμοσμένων Τεχνών επέλεξα να δημιουργήσω μια εικαστική δράση που θα μου επέτρεπε να πάρω ένα "Ready Made" αντικείμενο και

να κινηθώ με αυτό στο πεδίο του υγρού στοιχείου.

Ως ιστιοπλόος αλλά και αθλητής θαλάσσιων αθλημάτων της ιστιοσανίδας. Αλλά και άλλων όπως kite surf, wing foil (εικ42,19). Έτσι μπήκα σε μία διαδικασία σκέψης για το πió μέσω θα έπρεπε να επιλέξω ώστε να μπορέσω να αποδώσω αυτό που είχα στο μυαλό μου καλύτερα. Θέλησα να αποδώσω την αίσθηση της κινήσεις με την βοήθεια του αέρα στο νερό, με σκοπό να μεταφέρω την συνδιαλλακτική μοναδικότητα της φύσης και του περιβάλλοντος στον θεατή μέσα απο μία διαδικασία δράσης, αλλά και τη σχέση ενός άψυχου βιομηχανοποιημένου "Ready Made" προϊόντος να αποτελεί το "εισιτήριο για την επαφή μου με την φύση. Αρχικά πειραματίστηκα με ιστιοφόρα μεγάλα σκάφη αντλώντας εικαστικές πληροφορίες με εικόνες από βίντεο και φωτογραφίες σε διάφορες στιγμές και οπτικές γωνίες επάνω στο σκάφος κατά την διάρκεια της πλεύσης (εικ,11,13,9). Η χαμηλή ταχύτητα πλεύσης και ο όγκος του σκάφους ήταν ένας σοβαρός παράγοντας. Το αμέσως επόμενο μέσω που ασχολήθηκα ήταν το "kite surf" πρακτικά εύκολο στη μεταφορά με αρκετές μεγάλες ταχύτητες, ψηλά άλματα, έντονη δράση αλλά με ένα σημαντικό μειονέκτημα ο έντονος παφλασμός με τα κύματα και αυτό της απουσίας πλεύσης κάδρου στην καταγραφή με βίντεο, λόγο μικρού μεγέθους (εικ42,40). Έτσι η προσοχή μου επικεντρώθηκε στο Wing foil και στην υδροπτέρυγα ιστιοσανίδα και όχι στην κλασική ιστιοσανίδα με Fin(εικ32). Και με τα δύο κατάφερα να επιτύχω το καδράρισμα του πλάνου που ήθελα να φαίνεται, καθώς και η γρήγορη πλεύση επάνω στο νερό χωρίς κραδασμούς και αυτό λόγω της ανύψωση του πτερυγίου (εικ.15). Έτσι ανεβαίνοντας επάνω στο σανίδι ενσωματώνομαι σε αυτό και το κινώ με τρόπο ώστε να λειτουργεί επάνω στο ρευστό στοιχείο (εικ25).

Η ιδέα ήταν να συνθέσω στατικά το σεντ με την ιστιοσανίδα, το επιβλητικό πτερύγιο της ανύψωσης και το τεράστιο χρωματιστό ιστίο που μοιάζει με φτερό πουλιού σε έναν χώρο που αντιτίθεται με το υγρό στοιχείο και λειτουργεί ως αντικείμενο αντισυμβατικό και ξένο με τον χώρο, έτσι καταφέρνω να απομονώσω το αντικείμενο με τον περιβάλλοντα χώρο και ταυτόχρονα να αναδείξω την μοναδικότητα του αντικειμένου αλλά και του χώρου ως συμπληρωματικά (Bachelard, 1983). Ταυτόχρονα η βιντεοπροβολή της δράσης σε συνδυασμό με της οπτικοακουστικές αντανάκλασεις με τον θεατή επιτυγχάνει να συνδιαλλαγή με το σύμπλεγμα του έργου και να δώσω μια άλλη οπτική και αισθητηριακή βαρύτητα. Πριν την έναρξη της δημιουργίας του έργου σκεφτόμουν πολύ το αν και πως θα προχωρήσω και είχα κάποιες δεύτερες σκέψεις. Γνώριζα ότι θα ήταν μια διαδικασία που θα απαιτούσε κόπο και χρόνο ειδικά για την συλλογή του υλικού στο πεδίο της δράσης καθώς και αρκετό χώρο κατά την παρουσίαση του έργου λόγω του μεγέθους.

Σκοπός ήταν να μπω στο μυαλό του θεατή εάν θα διοχετευτεί η ενέργεια στο πεδίο της δράσης αλλά και η ενέργεια της αλληλεπίδρασης αντικειμένου και χώρου. Νομίζω πως είναι ένας συνδυασμός και των τριών, χώρος αντικείμενο δράση του τώρα και του πριν. Ο τρόπος που σκέφτομαι καθώς και το περιεχόμενο των σκέψεων επηρεάζονται άμεσα από το περιβάλλον στο οποίο ζω και τα ερεθίσματα που αντλώ. Τα δεδομένα είναι οι παράγοντες που επηρεάζουν τη συναισθηματική ωρίμανση της σκέψης και κατα συνέπεια του εικαστικού έργου. Που αρχίζει και που τελειώνει η οπτική αντίληψη και πως διαχειρίζεται; Τι αγγίζει η άκρη της κόρης του ματιού μου και με τι αλληλεπιδρά; Σε τι βαθμό επηρεάζεται η σωματικότητα και η αντίληψη μου από το περιβάλλον της δράσης και στους γύρω μου; Έχω την ενσυναίσθησης να ακούσω τον ήχο της υλικότητας της μνήμης;

Στόχος:

Στην έρευνα που αναπτύσσω επανεξετάζω την εργασία και την αποτύπωση της δράσης στο πεδίο ως βασικά στοιχεία ενός έργου, τοποθετώντας νοητικά το βλέμμα μου μέσα από την καταγραφή της κάμερας (εικ,51,47,48). στο επίκεντρο του θέματος και την ζωντανή δράση στο περιβάλλον του πεδίου. Εστιάζω σε ένα αντικείμενο παραγωγής που είναι αποστασιοποιημένο αλλά ταυτόχρονα ενεργό, αλλά αυτό το αντικείμενο σχετίζεται με το υποκείμενο, που είναι η ανθρώπινη μορφή του καλλιτέχνη που συν διαλέγει με το βιομηχανικό σχήμα των ανθρώπων που το δημιούργησαν. Πιο συγκεκριμένα, στοχεύω το βλέμμα μου, προς το βλέμμα του εαυτό μου μέσα από την οπτικοποίηση της δράσης με σκοπό να μπω μέσα στο βλέμμα του θεατή . Μελετώ το πεδίο της δράσης μου και τα παράγωγα του και καλώ τον θεατή να ενταχθεί σε αυτό και κατά συνέπεια στον δικό μου μακρόκοσμο, εστιάζοντας το περιβάλλον.

Επιπλέον, το πεδίο της δράσης η δυναμική κίνηση μέσα στο ρευστό στοιχείο είναι μια ζωντανή τέχνη, η οποία προκύπτει από την αναγκαιότητα επαναφοράς της εικαστικής χειρονομίας που βρίσκεται μεταξύ μηχανικού και συμβατικού ή μεταξύ σωστού και λάθους η μεταξύ στατικότητας και κινητικότητας. Η δυναμική κινητική ρευστότητα με την ταυτόχρονη δυναμική στατικότητα βρίσκεται πιο κοντά σε αυτό που αντιλαμβάνομαι ως “ζωντανός χώρος”, το οποίο δεν έχει προγραμματιστεί, αλλά προκύπτει μηχανικά (Kwon, 2002).

Η κοινή λογική, για παράδειγμα, είναι κάτι μηχανικό, ενώ κάτι που δεν συμπλέει με την κοινή λογική μας φέρνει σε προβληματισμό με αποτέλεσμα να αντιδρούμε κατά συνείδηση. Μέσα από το έργο μου προσπαθώ να δημιουργήσω καταστάσεις που αναγκάζουν τον θεατή να αντιδράσει.

Το σύνολο της κατασκευής εγκατάστασης, είναι μία μεταφορά του περιβάλλοντος από ένα σημείο σε ένα άλλο, από ένα ρευστό αφιλόξενο περιβάλλον σε ένα φιλόξενο στατικό περιβάλλον έκθεσης. Κάθε μεταφορά φέρει και κάποια λάθη, αυτό ίσως είναι και ένα στοιχείο της εξέλιξης, όπως διατυπώθηκε από τον Δαρβίνο, λάθη ή αλλιώς οι διορθώσεις των αντιγράφων που βοηθούν στην εξέλιξη του εγωιστικού γονιδίου, εκείνου που σκοπός είναι η επιβίωση.

Το όλο εγχείρημα που απέδωσα κατά την διαδικασία δημιουργίας και εγκατάστασης του έργου με συνδέει με το εγώ μου και κατ' επέκταση με τις σκέψεις μου, τις ιδέες μου και με εμένα. Ένα άλλο χαρακτηριστικό που προσπαθώ να μεταφέρω εννοιολογικά μέσω της οπτικής παρατήρησης από την χρήση της βιντεοπροβολής, είναι η μεταφορά της αίσθησης του πίνακα του Vincent van Gogh "Seascape at Saintes-Maries" στο έργο αυτό, ο van Gogh απεικονίζει ένα θαλάσσιο τοπίο με έντονα και ζωηρά χρώματα (εικ,52). Οι αντανakλάσεις του φωτός στο νερό και οι σκιές που δημιουργούνται από τα σύννεφα προσθέτουν βάθος και κίνηση στη σύνθεση. Τα κύματα φαίνεται να χτυπούν στις ακτές με δύναμη, αναδεικνύοντας την ανείπωτη ομορφιά και την ενέργεια της φύσης. λεπτομέρειες που μπορεί να μην τις αντιλαμβάνεται ο θεατής αλλά ίσως να περνάνε υποσυνείδητα. Η εργασία που απαιτείται για τη δημιουργία του έργου, καθώς και το περιβάλλον στο οποίο βρίσκομαι σε συνδυασμό με απρόβλεπτους παράγοντες καιρικές συνθήκες είναι στοιχεία που το επηρεάζουν.

Στο παρόν έργο η ιστοσανίδα με το ιστίο πανί τοποθετείτε στατικά στον χώρο ενισχύοντας την παρελθοντική δράση στο θαλασσινό περιβάλλον επικοινωνώντας με τον υπάρχοντα χώρο ενώ ταυτόχρονα η βιντεοπροβολή αναδεικνύει την ροή και την δράση ενός ζωγραφικού έργου επηρεασμένος μέσα από τον πίνακα του van Gogh.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: Το πεδίο ως αισθητηριακή δράση του ρευστού

Το πεδίο δράσης που αναπτύσσω αναδεικνύει τη σημαντική σχέση μεταξύ της φύσης και της ανθρώπινης αισθητηριακής εμπειρίας, προσφέροντας μια ποικιλία από οπτικά και αισθητικά ερεθίσματα που επηρεάζουν τον συνολικό, και ατομικό τρόπο σκέψης και αντίληψης. Σε διάφορα επίπεδα, ανάλογα με το περιεχόμενο και την παρουσίαση του έργου έτσι μπορεί να προκαλέσει έντονα συναισθήματα να ενθαρρύνει τον θεατή να σκεφτεί ή να αναρωτηθεί για την ομορφιά, την ανθρώπινη φύση ή την ύπαρξη.

Ο θεωρητικός Γκούντμαν, Ν. στο έργο του «Γλώσσες της τέχνης» (Μετάφραση: Βλαγκόπουλος, Π., Αθήνα, Εκκρεμές, 2005, σελ. 333-348) επισημαίνει ότι «στην αισθητική εμπειρία το συναίσθημα αποτελεί το μέσο για να διακρίνουμε τις ιδιότητες τις οποίες έχει και εκφράζει το έργο», γι? αυτό και τα συναισθήματα είναι γνωσιακά χρήσιμα, δηλαδή μας επιτρέπουν να προβούμε σε διακρίσεις και συσχετισμούς προκειμένου να εκτιμήσουμε ένα έργο τέχνης και να το εντάξουμε στο σύνολο των εμπειριών μας για τον κόσμο. Επίσης, ο John Dewey, στο έργο του "Art as Experience" [1934 (1980)], υποστηρίζει ότι η αισθητική εμπειρία αποτελεί το πρωταρχικό μέσο για την ανάπτυξη της φαντασίας, την οποία θεωρεί βασικό στοιχείο της διαδικασίας της μάθησης. Τα έργα τέχνης, πέρα από την υλική τους υπόσταση, είναι εμποτισμένα με τη φαντασιακή διάσταση που τους προσδίδει ο καλλιτέχνης. Παράλληλα, για να κατανοήσουμε τα νοήματά τους, χρειάζεται να ενεργοποιούμε τη δική μας φαντασία στο μέγιστο βαθμό. Η έννοια του "ρευστού" (fluid) ως σε μια αισθητική προσέγγιση που εστιάζει στην κίνηση, την ανεπιτήδευτη ροή και την φύση των στοιχείων που χρησιμοποιούνται στη δημιουργία του έργου τέχνης ώστε αυτή η αντίληψη να σχετίζεται συχνά με την απουσία σταθερών ή αυστηρών δομών, καθώς και με την απελευθέρωση από παραδοσιακούς περιορισμούς στο να εκφράσουν το ρευστό στοιχείο. Καταγράφοντας την κίνηση και τη ροή εστιάζω σε εντυπωσιακά προσχήματα, οι αόρατες κινήσεις, οι αφηρημένες γλυπτικές μορφές που δημιουργούν την αίσθηση της κίνησης, οι φωτογραφίες και το βίντεο απαθανατίζουν την ροή του χρόνου αλλά και του πεδίου της δράσης. Σε αυτή την προσέγγιση, το ρευστό αναδεικνύεται ως βασικό θέμα ή μοτίβο στο έργο τέχνης και εστιάζω στην απεικόνιση των κυμάτων, των ρευμάτων, της κίνησης και της μεταβλητότητας του υλικού που αναπροσαρμόζετε κάθε στιγμή και αποτελεί μια αυτούσια μοναδικότητα, που επιτρέπει να αναπαραστήσω την πολυπλοκότητα και την αβεβαιότητα του κόσμου και της φύσης. (Bachelard, 1983)

Το ρευστό στοιχείο αντιπροσωπεύει την ποικιλομορφία των σύγχρονων κοινωνικών σχέσεων και αναζητήσεων στο πεδίο δράσης. Προσπαθώ να περιγράψω με λέξεις την ίδια τη γνώση και τη βιωματική εμπειρία που έχω από τη θέση του καλλιτέχνη της δράσης. Η απόπειρα που κάνω στην παρούσα εργασία είναι να μεταφέρω στον γραπτό λόγο την εμπειρία της εικαστικής δράσης του έργου μου.

Όπως και να περιγραφεί θεωρώ ότι απέχουν από το ίδιο το βίωμα. Μπορεί ο λόγος να δημιουργεί λιγότερες ή περισσότερες δυνατές εικόνες και συναισθήματα, αλλά όχι τα ίδια με αυτό που είναι, καθώς η ίδια η αποκωδικοποίηση των λέξεων διαφέρει από τον έναν άνθρωπο στον άλλο λόγω διαφορετικών

αντίληψεων και προσωπικών βιωμάτων. Το βίντεο που έχω αναπτύξει εικαστικά αποτελείται από μια πορεία επάνω στον νερό χρησιμοποιώντας ως καλλιτεχνικό εργαλείο τα πλάνα και την δράση στο πεδίο.

Το βίντεο αναλύεται σε φωτογραφίες στιγμιότυπα. Αποτελείται από πλάνα μέσα και πάνω στο νερό. Θα πρέπει να τονίσω ότι δεν έχω καταγράψει την πορεία αλλά πειραματίστηκα στα πλάνα και στις οπτικές γωνίες την δράσης. Η οπτική γωνία, αποτελεί ένα δυνατό εργαλείο, καθώς μπορεί να με βοηθήσει να μεταφέρω μια συγκεκριμένη αίσθηση, να ενισχύσουν το μήνυμα της δράσης και να δημιουργήσω δυναμικά έργα που κεντρίζουν το ενδιαφέρον του κοινού (εικ3,4,5,6). Η οπτική γωνία μπορεί να δώσει νέα προοπτική σε ένα θέμα, παίζει έναν ζωτικό ρόλο στη δημιουργία του σκηνοικού και την προβολή της δράσης (Arnheim, 1974).

Μεταβάλλοντας την οπτική γωνία, μπορώ να διαχωρίσω διαφορετικά στοιχεία του έργου και να δημιουργήσω αντίθεση μεταξύ διαφορετικών περιοχών της εικόνας (εικ.2) για παράδειγμα μια πιο κοντινή οπτική γωνία μπορεί να δημιουργήσει μια στενότερη σχέση και να εντατικοποιήσει τα συναισθήματα ως προς τον θεατή με μία δημιουργία συναισθηματικής αντίληψης, δηλ. τον τρόπο με τον οποίο οι θεατές αντιλαμβάνονται, ερμηνεύουν και βιώνουν συναισθήματα κατά την αλληλεπίδραση τους με ένα έργο τέχνης. Δημιουργούνται έτσι συναισθηματικές συνδέσεις μεταξύ των ανθρώπων και των αντικειμένων αναπτύσσοντας κοινότητες που μοιράζονται κοινές συναισθηματικές εμπειρίες

ΕΝΟΤΗΤΑ 1: Προεκτάσεις και δυναμική της χρήσης του πεδίου

Η λογική είναι η ιστοσανίδα να μετατραπεί ως μια πηγή έμπνευσης και συζήτησης, προσφέροντας μια νέα ερμηνεία του καθημερινού που επαναπροσδιορίζει την τέχνη και τον τρόπο που την αντιλαμβανόμαστε. Μέσα από την πρόκληση των παραδοσιακών αξιών και τη χρήση καθημερινών αντικειμένων, η ready-made τέχνη μας υπενθυμίζει ότι η τέχνη δεν είναι μόνο θέμα δεξιοτεχνίας ή αισθητικής, αλλά και θέμα ιδεών, προθέσεων και παισίων

Μέσα από αυτήν τη διαδικασία, η ιστοσανίδα αποκτά μια νέα ταυτότητα ως ένα αλληλεπιδραστικό έργο τέχνης, που προκαλεί τον θεατή να εξερευνήσει τη σχέση του με το περιβάλλον και την τέχνη. Καθώς κατανοούμε και ανακαλύπτουμε την ιστοσανίδα από αυτήν τη νέα οπτική γωνία, αντιλαμβανόμαστε την ομορφιά στην απλότητα και την παρουσία της μια ομορφιά που προκύπτει μέσα από την λειτουργική σχεδιάσει του αντικειμένου που διέπουν τους κανόνες της φυσικής και όχι από την καθεαυτού τέχνη. Για να σχεδιαστή μία απλή ιστοσανίδα από το μηδέν απαιτεί πολλά βήματα και επαγγελματική εμπειρία στον τομέα της ναυπηγικής και του σχεδιασμού σκαφών. Αρχικά πρέπει να καθοριστούν οι απαιτήσεις του σκάφους (εικ 34).

Αυτές περιλαμβάνουν τη χρήση του σκάφους (π.χ. αγωνιστική ιστοσανίδα ή αναψυχής), το μέγεθος και τη δυνατότητα φόρτωσης, τα χαρακτηριστικά απόδοσης και αντοχής, και άλλες προτιμήσεις του αναβάτη. Ο ναυπηγικός σχεδιασμός μιας απλής ιστοσανίδας χρησιμοποιείται ειδικό λογισμικό για τον σχεδιασμό του σκάφους. Κατά τη διάρκεια αυτού του βήματος, λαμβάνονται υπόψη πτυχές όπως η σχεδίαση της καμπύλης της σανίδας, η διάταξη των ιστών και άλλα στοιχεία που επηρεάζουν την απόδοση και την ανθεκτικότητα του σκάφους (Tupper, 1996).

Επιλέγονται τα κατάλληλα υλικά για την κατασκευή του σκάφους. Συνήθως χρησιμοποιούνται υλικά όπως ανθρακονήματα, υαλονήματα, ξύλο, ή ακόμη και πλαστικά, ανάλογα με τις απαιτήσεις και τον

σχεδιασμό του σκάφους. Η κατασκευή της ιστιοσανίδας και του πανιού περιλαμβάνει την κοπή, το σχηματοποίηση και τη συναρμολόγηση των επιμέρους μερών του σκάφους. Αυτό γίνεται συνήθως σε ειδικά εργαστήρια ναυπηγικής με εξειδικευμένο εξοπλισμό και εργάτες (Parrott, 2014).

Μετά την ολοκλήρωση της κατασκευής, το σκάφος υποβάλλεται σε δοκιμές για να επαληθευτεί η απόδοσή του σε διάφορες συνθήκες. Αυτό μπορεί να περιλαμβάνει δοκιμές αντοχής, αεροδυναμικές δοκιμές και άλλες δοκιμές απόδοσης. Κάθε διαδικασία μπορεί να παρουσιάζει ποικίλους βαθμούς πολυπλοκότητας ανάλογα με τον σχεδιασμό και τις απαιτήσεις του κάθε σκάφους (Jackson 2002). Μετά την ολοκλήρωση των δοκιμών και των πιθανών προσαρμογών, η ιστιοσανίδα αλλά και όλα τα επιπλέον εξαρτήματα παραδίδεται στον πελάτη αφού έχει προηγηθεί μια μεγάλη διαφημιστική καμπάνια σε όλα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης από τα διάφορα site των εταιριών ώστε να προσελκύσουν πελάτες και πουληθεί το πλέον βιομηχανοποιημένο προϊόν.(εικ.1)

Προκύπτει η σκέψη για την δυναμική απόδοση που θα έχει το συγκεκριμένο αντικείμενο, έτσι πλέον το βιομηχανοποιημένο προϊόν (αποκτά μια δυναμικά καλλιτεχνική αξία που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να μεταδώσει ένα μήνυμα (εικ.35,33). Το στήσιμο και η συναρμολόγηση γίνεται με τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργηθούν νέες ερμηνείες και νέα νοήματα καθώς και η ενσωμάτωση του με τον χώρο. Δημιουργείτε ένα μήνυμα, μια σημασία μέσα από τη χρήση του βιομηχανοποιημένου προϊόντος, κάνω μία υποσυνείδητη κριτική χωρίς να το επιδιώκω και μια αναδρομή στο φυσικό πρόσχημα. Το προϊόν με τη νέα καλλιτεχνική του μορφή παρουσιάζεται σε χώρο συνδιαλλαγής με τον θεατή, όπου ο καλλιτέχνης μπορεί να μοιραστεί την ιδέα και το μήνυμά του με το κοινό(Επιδιώκεται να προκαλεί σκέψη, συζήτηση και αντίδραση. Η καλλιτεχνική αξία του προϊόντος προέρχεται από την ερμηνεία, τη σημασία και την επίδραση του στον θεατή, καθώς και από τη δεξιοτέχνη και την καινοτομία του στησίματος και την αλληλεπίδραση με τον χώρο ως συνολική συνθετική εικόνα.

ΕΝΟΤΗΤΑ 2: Σχέση Χώρου με αντικείμενο

Σημαντικός παράγοντας είναι η έννοια της σχέσης μεταξύ του αντικειμένου και συγκεκριμένα της ιστιοσανίδας με τα παρελκόμενα που συνθέτουν το σύνολο του έργου και της εγκατάστασης, με τον χώρο που είναι στημένο (εικ.31). Στην εικαστική εγκατάσταση που δημιουργήσα ο χώρος ως έννοια έχει πολυδιάστατη σημασία και κρίσιμο ρόλο στη δημιουργία και την αντίληψη της δράσης (εικ45,39,41).

Ο χώρος συνδέεται με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο εννοιολογικά, πραγματικά αλλά και ψυχολογικά, έτοιμος να ανατροφοδοτήσει τον θεατή χρησιμοποιώντας τον χώρο ως μέρος του έργου που επηρεάζει σημαντικά την παρατήρηση και την εμπειρία. Από το σύνολο προκύπτουν κάποια δεδομένα τα οποία είναι πολύ σημαντικά ως προς το σύμπλεγμα του συνολικού στησίματος και την ανατροφοδότηση του (εικ.22,28).

Σαν βασική ιδέα θέλω να αποδώσω την εικαστική πρακτική, που είναι η τοποθέτηση ενός αντικειμένου ή μέσου που προορίζετε και έχει σχεδιαστή για να κινείτε στο υγρό στοιχείο όπως λίμνη ή θάλασσα σε έναν χώρο που να είναι τέλειος αντίθετος δηλ., ένα κτίριο ένα γκαράζ μια γκαλερί ένα εργοστάσιο μια πλατεία. Αυτό από μόνο του δημιουργεί την κατάλληλη αντίθεση ώστε να συνδιαλλαγή σαν σύνολο με τον χώρο αλλά και τους θεατές (εικ.33).

Η αντίθεση ιστιοσανίδας χώρου εκτός από την λειτουργική χρήση προκύπτει και από την

κατασκευαστική χρήση, μέσα από την συνθετική και αρχιτεκτονική ομοιογένεια της κατασκευής. Το ιστίο με το πανί προβάλλεται αναδεικνύοντας το επιβλητικό ύψος του φτερού (εικ.22). Το διάφανο υλικό κατασκευής διαχέει το φως στον χώρο συνδυαστικά με την εγκατάσταση της βίντεο προβολής. Έτσι δημιουργείτε μια ατμόσφαιρα με τον χώρο που μπορεί να είναι στημένο τυχαία η καθορισμένα. Ο χώρος καθώς προβάλετε μπροστά στο αντικείμενο το οποίο είναι και αυτό στατικό αλλά λόγω της μορφής του με το καλοσχεδιασμένο υδροδυναμικό πτερύγιο και σανίδι δίνει την εντύπωση της κινήσεις στο μάτι του θεατή ξετυλίγοντας την φαντασία μέσω της οπτικής παρατηρήσεις. Άρα η σχέση του χώρου με ένα αντικείμενο, όπως μια ιστιοσανίδα, είναι ένα κεντρικό θέμα στη σύγχρονη τέχνη και μπορεί να εξερευνηθεί από διάφορες προοπτικές. Η δυναμική ανάμεσα σε ένα τέτοιο αντικείμενο και τον χώρο που το φιλοξενεί ενισχύει την αισθητική και το νόημα της εγκατάστασης, ενώ παράλληλα δημιουργεί μια αλληλεπίδραση με το κοινό. Το αντικείμενο συνδέετε με τον ελεύθερο χρόνο, τον αθλητισμό, και τη θάλασσα. Όταν τοποθετηθεί σε έναν καλλιτεχνικό χώρο, αυτές οι συνδέσεις μεταφέρονται και ξανά δημιουργούνται μέσα από το νέο περιβάλλον. Το πώς θα τοποθετηθεί το αντικείμενο στον χώρο (κρεμασμένο, στο πάτωμα, κλπ.) μπορεί να επηρεάσει τον τρόπο με τον οποίο το κοινό θα το αντιληφθεί και θα αλληλεπιδράσει μαζί του.

Η χρήση ενός καθημερινού αντικειμένου σε μια εγκατάσταση φέρει μια συμβολική αξία. Η ιστιοσανίδα δεν είναι πια μόνο ένα αθλητικό είδος αλλά γίνεται ένας φορέας νέων ιδεών και ερμηνειών. Μπορεί να σχολιάσει θέματα όπως η κατανάλωση, η επαναχρησιμοποίηση, η ανθρώπινη επαφή με τη φύση, και η αλλαγή του κλίματος. Η ενσωμάτωση της ιστιοσανίδας σε έναν εκθεσιακό χώρο μπορεί επίσης να δημιουργήσει διάλογο με άλλα έργα τέχνης που βρίσκονται στον ίδιο χώρο. Αυτή η αλληλεπίδραση μπορεί να προσθέσει επίπεδα στην ερμηνεία των έργων και να εμπλουτίσει την εμπειρία του θεατή. Ο χώρος γύρω από την ιστιοσανίδα διαμορφώνετε έτσι ώστε να ενισχύσει το αισθητικό αποτέλεσμα της εγκατάστασης (εικ.23,22,21), Φωτισμός, ήχος, και άλλα στοιχεία προσαρμόζονται για να δημιουργήσουν μια ατμόσφαιρα που αντικατοπτρίζει το νόημα του έργου. Ακόμα και η απουσία του τεχνικού φωτισμού συμπεριλαμβάνεται σαν μέρος της σύνθεσης του έργου προσδίδοντας ένα νόημα, ένα διαφορετικό ύψος της εικαστικής εγκατάστασης του συνολικού έργου. Οι υφές των τοίχων, του δαπέδου και της οροφής μπορούν να επηρεάσουν την αισθητική και το ύψος της εγκατάστασης. Για παράδειγμα, ένας χώρος με βιομηχανικό ύψος μπορεί να ενθαρρύνει μια πιο μοντέρνα και αφαιρετική προσέγγιση, ενώ ένας χώρος με φυσικά υλικά όπως ξύλο και πέτρα μπορεί να εμπνεύσει μια πιο οργανική και φυσική εγκατάσταση, αυτό εξαρτάται από την μεταφορά του έργου στον εκάστοτε χώρο.

Αυτό περιλαμβάνει το μέγεθος του χώρου, την κατανομή των τοίχων, τις οροφές, και την τοποθεσία των εισόδων και των εξόδων, δημιουργώντας της κατάλληλες σκιάσεις και αντανάκλασεις. Ο τρόπος που οι σκιές και οι αντανάκλασεις παίζουν στον χώρο μπορεί να προσθέσει βάθος και δυναμική στο έργο. Το ιστίο που χρησιμοποιώ σαν διάφανο υλικό, αυτομάτως καθρεφτίζει και αντανάκλα το φως έτσι δημιουργούνται ενδιαφέρουσες οπτικές επιδράσεις με τον χώρο και το κοινό σε σχέση με το έργο. Η ιστιοσανίδα ως αντικείμενο υποκινεί τον προβληματισμό για τα όρια μεταξύ καλλιτεχνικού και μη καλλιτεχνικού αντικειμένου, προκαλώντας τον θεατή να εξετάσει τις δικές του προσδοκίες και αντιλήψεις για την τέχνη (εικ.30,28)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 : Ready Made

Παρατηρείται, λοιπόν, ότι τα αντικείμενα περιέχουν πληροφορίες που σχετίζονται με τον άνθρωπο που τα δημιούργησε και το περιβάλλον στο οποίο ο ίδιος βρισκόταν κατά τη διάρκεια δημιουργίας τους. Τα ίδια τα αντικείμενα φέρουν στοιχεία του συγκεκριμένου προσώπου ή των συγκεκριμένων προσώπων που το σχεδίασαν ή το βιομηχανοποίησαν (εικ.29).

Ωστόσο, τα αντικείμενα δεν είναι μόνο παθητικοί δέκτες πληροφοριών, μέσα από τα οποία μπορούμε να ανακαλύψουμε πράγματα, αλλά αλληλεπιδρούν και ενεργούν με το περιβάλλον στο οποίο βρίσκονται κάθε στιγμή. Σύμφωνα με τους κανόνες της φυσικής, η κάθε μας κίνηση απαιτεί παραγωγή ενέργειας, η οποία μεταφέρει πληροφορία που καταγράφεται σε κάποιο αντικείμενο ή στον ίδιο το χώρο, που συνειδητά ή όχι αποτελεί κίνητρο για την κινητοποίηση κάποιου άλλου. Η τέχνη Ready-made ξεκίνησε στις αρχές του 20ου αιώνα, με τον καλλιτέχνη Marcel Duchamp να είναι ένας από τους πρωτοπόρους σε αυτό το είδος.

Η έννοια του ready-made είναι ότι ο καλλιτέχνης μπορεί να πάρει ήδη υπάρχον αντικείμενα από την καθημερινή ζωή και να τα παρουσιάσει ως έργα τέχνης, χωρίς να αλλάξει ή να επεξεργαστεί κατά κάποιο τρόπο το αντικείμενο αυτό. Η διατύπωση αυτής της ιδέας ανατρέπει τις παραδοσιακές αντιλήψεις για το τι είναι τέχνη και πώς δημιουργείται. Έτσι, ένα αντικείμενο όπως ένα κομμάτι σωλήνα μπορούν να γίνουν έργα τέχνης, απλά με την πράξη του καλλιτέχνη να τα επιλέγει και να τα παρουσιάζει σε ένα θεατή με νέο πνεύμα και νέα σημασία. Η ανατροπή αυτή έθεσε υπό αμφισβήτηση τις παραδοσιακές αξίες της τέχνης, καθώς και τον ρόλο του καλλιτέχνη ως δημιουργού.

Η τέχνη Ready-made επίσης ανοίγει συζητήσεις για την αξία της πρωτοτυπίας, την αυθεντικότητα και την αισθητική αξία των αντικειμένων. Στην παραδοσιακή τέχνη, η πρωτοτυπία συχνά θεωρείται ουσιώδης.

Οι καλλιτέχνες προσπαθούν να δημιουργήσουν κάτι που δεν έχει δημιουργηθεί προηγουμένως, κάτι που αντανάκλα τη μοναδική τους εκδοχή του κόσμου και της δημιουργικότητάς τους. Ωστόσο, η τέχνη Ready-made αναδιαμορφώνει αυτήν την έννοια, καθώς τα έργα δημιουργούνται χρησιμοποιώντας ήδη υπάρχοντα αντικείμενα, σημαίνοντας ότι η πρωτοτυπία δεν είναι πάντα απαραίτητη για να δημιουργηθεί ένα έργο τέχνης. Η έννοια της αυθεντικότητας στην τέχνη Ready-made είναι επίσης αμφιλεγόμενη. Στην παραδοσιακή τέχνη, η αυθεντικότητα συνδέεται συνήθως με τον καλλιτέχνη και τη διαδικασία δημιουργίας του έργου. Ωστόσο, στην τέχνη Ready-made, η αυθεντικότητα μπορεί να θεωρηθεί ότι προέρχεται από την επιλογή του καλλιτέχνη να παρουσιάσει ένα ήδη υπάρχον αντικείμενο ως έργο τέχνης, με τον εαυτό του να γίνεται η "σφραγίδα" που δίνει την τεχνητή αξία σε αυτό.

Η τέχνη Ready-made αναδεικνύει την αξία των αντικειμένων από το περιβάλλον της καθημερινής ζωής σε νέο πλαίσιο. Κάθε αντικείμενο που επιλέγει ο καλλιτέχνης να παρουσιάσει ως έργο τέχνης αποκτά νέες σημασίες και αξίες μέσω του περιβάλλοντος στο οποίο εισάγεται και του τρόπου που το παρουσιάζει, έτσι αναδεικνύει τη σημασία της σκέψης και του πνεύματος πίσω από ένα έργο τέχνης, καθώς και τον τρόπο με τον οποίο ο καλλιτέχνης μπορεί να αλλάξει την αντίληψη μας για τα αντικείμενα και την τέχνη γενικότερα (Buchloh, 1989).

Στο ιστορικό Πλαίσιο Το ready-made ξεκίνησε σαν μια προκλητική κίνηση ενάντια στις παραδοσιακές αντιλήψεις για την τέχνη και τη δημιουργία. Ο Ντυσάν, αναζητώντας μια νέα προσέγγιση, επέλεξε τυχαία αντικείμενα και τα παρουσίασε ως έργα τέχνης, προκαλώντας συζητήσεις για το τι καθορίζει την τέχνη. Τα κύρια Χαρακτηριστικά είναι ότι η τέχνη δεν προέκυπτε από τη δημιουργία αλλά από την επιλογή όπως:

Η διαδικασία της επιλογής ενός αντικειμένου και η παρουσίαση του ως τέχνης είναι καθοριστική.

Πρόκληση στις Παραδόσεις: Τα ready-made έργα αμφισβητούν τις παραδοσιακές αντιλήψεις για το τι θεωρείται τέχνη και πώς πρέπει να δημιουργείται.

Σχόλιο για την Τέχνη και την Κοινωνία: Πολλά ready-made έργα είναι επίσης σχόλια για την καταναλωτική κοινωνία, την εμπορευματοποίηση της τέχνης, ή τη σχέση μεταξύ τέχνης και καθημερινότητας.

Η επίδραση της τέχνης ready-made στον κόσμο της τέχνης ήταν επαναστατική και πολυσυζητημένη. Αν και αρχικά συνάντησε σκεπτικισμό και αντίσταση, καθώς πολλοί δεν έβλεπαν την επιλογή και την παρουσίαση καθημερινών αντικειμένων ως "τέχνη", τελικά αυτή η καλλιτεχνική κίνηση έπαιξε καθοριστικό ρόλο στον εκσυγχρονισμό της αντίληψης της τέχνης. Προκάλεσε το κοινό να επανεξετάσει τι ακριβώς καθιστά κάτι έργο τέχνης, υπογραμμίζοντας τη σημασία της ιδέας πίσω από ένα έργο περισσότερο από την τεχνική ή το υλικό.

Η δυνατότητα των ready-made να δημιουργούν έντονες συζητήσεις και αντιδράσεις αποδείχθηκε ιδιαίτερα χρήσιμη για την σύγχρονη εποχή, που επιθυμούν να εξερευνήσουν και να πειραματιστούν με νέες ιδέες στην τέχνη. Έχει επίσης ενθαρρύνει μια σειρά από διάλογους γύρω από θέματα όπως η καταναλωτική κουλτούρα, η αποικιοποίηση του καλλιτεχνικού έργου και οι σχέσεις δύναμης στην καλλιτεχνική παραγωγή και κατανάλωση. Η ready-made τέχνη έχει αφήσει ένα ανεξίτηλο σημάδι, υποκινώντας συνεχείς προκλήσεις στις παραδοσιακές έννοιες της αισθητικής και της δημιουργίας, διευρύνοντας συνεχώς τον ορίζοντα της σύγχρονης τέχνης.

Η δυνατότητα των ready-made να δημιουργούν έντονες συζητήσεις και αντιδράσεις αποδείχθηκε ιδιαίτερα χρήσιμη στην σύγχρονη κοινωνία, που επιθυμεί να εξερευνήσει και να πειραματιστεί με νέες ιδέες στην τέχνη. Έχει επίσης ενθαρρύνει μια σειρά από διάλογους γύρω από θέματα όπως η καταναλωτική κουλτούρα, η αποικιοποίηση του καλλιτεχνικού έργου και οι σχέσεις δύναμης στην καλλιτεχνική παραγωγή και κατανάλωση.

Η ready-made τέχνη έχει αφήσει ένα ανεξίτηλο σημάδι, υποκινώντας συνεχείς προκλήσεις στις παραδοσιακές έννοιες της αισθητικής και της δημιουργίας, διευρύνοντας συνεχώς τον ορίζοντα της σύγχρονης τέχνης. Οι κριτικές που έχει δεχτεί η τέχνη των ready-made είναι πολυδιάστατες και αντικατοπτρίζουν τις διάφορες αντιλήψεις για το τι αποτελεί τέχνη:

Έλλειψη Τεχνικής Κατάρτισης: Μια συχνή κριτική είναι ότι τα ready-made δεν απαιτούν παραδοσιακές τεχνικές δεξιότητες ή καλλιτεχνική κατάρτιση, όπως ζωγραφική ή γλυπτική. Κριτικοί αντιλαμβάνονται την έλλειψη "δημιουργίας" ως αποδυνάμωση του καλλιτεχνικού έργου.

Αμφισβήτηση της Καλλιτεχνικής Αξίας: Άλλοι έχουν αμφισβητήσει την ιδέα ότι απλά καθημερινά αντικείμενα μπορούν να θεωρηθούν τέχνη όταν τοποθετούνται σε ένα καλλιτεχνικό πλαίσιο χωρίς καμία προσθήκη ή τροποποίηση.

Εμπορευματοποίηση της Τέχνης: Κριτικοί έχουν επίσης επισημάνει τον κίνδυνο της εμπορευματοποίησης της τέχνης μέσω των ready-made. Θεωρούν ότι η χρήση εμπορικών αντικειμένων

ως τέχνης μπορεί να μειώσει την τέχνη σε απλή καταναλωτική επιλογή.

Αντιδράσεις στην Ανατροπή της Παράδοσης: Παραδοσιακοί καλλιτέχνες και θεατές μπορεί να αντιδράσουν αρνητικά στην ανατροπή των παραδοσιακών κανόνων της τέχνης, βλέποντας τα ready-made ως προκλητικά ή αναξιόπιστα. Η τέχνη ready-made έχει προσφέρει μια σημαντική διάσταση στη σύγχρονη τέχνη, ανοίγοντας τον διάλογο για τις αντιλήψεις της καλλιτεχνικής δημιουργίας και της αισθητικής αξίας. Αυτή η μορφή έχει καθιερωθεί ως καταλυτικός παράγοντας για την εξέλιξη της σύγχρονης τέχνης.

Η ready-made τέχνη αποτελεί έναν σημαντικό τομέα μελέτης στην ιστορία της τέχνης και τη θεωρία της τέχνης. Αυτός ο τομέας διερευνά πώς τα έτοιμα αντικείμενα μετατρέπονται σε έργα τέχνης μέσω της αλλαγής πλαισίου και της καλλιτεχνικής πρόθεσης. Η προσέγγιση αυτή απαιτεί μια διεπιστημονική ματιά που συνδυάζει την ιστορία της τέχνης, την αισθητική φιλοσοφία και την κοινωνιολογία της τέχνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Μεταφορά του έργου, η δράση και τα αντικείμενα προτεινόμενα στην εικαστική πρακτική

Η μεταφορά και προσαρμογή ενός έργου τέχνης σε διάφορους χώρους είναι εξαιρετικά σημαντική για την εικαστική λειτουργία και τον κοινωνικό του αντίκτυπο. Ας αναλύσουμε τους λόγους για αυτή τη σημασία. Στο αποτέλεσμα της εικαστικής πρακτικής προκύπτει ένας "περιεχόμενος" χώρος που λειτουργεί είτε τυχαία αλλά είτε στοχευμένα. Ανάλογα με το σημείο τοποθετήσεις.

Επιδιώκουμε την γεωγραφική και αρχιτεκτονική τυχαίας σύνθεσης μέσω της αντίθεσης, έτσι μπορώ να μεταφέρω το έργο μου χωρίς να έχω επέμβει με κάποιο τρόπο επάνω του, και να το τοποθετώ κατά την κρίση μου όπου θεωρώ ότι έχει να πει κάτι ώστε να συνδιαλαγεί με το κοινό. Αυτό δημιουργεί μια δραστηριότητα που από μόνη της η διαδικασία είναι ένα ολοκληρωμένο εικαστικό έργο. Η διαδραστική κατάσταση σε βάζει σε νοητικές σκέψεις, και συνθέτουν το σύμπλεγμα του έργου θέτοντας κάποια σημεία και αυτά είναι τα έξεις.

Εκπαίδευση και ευαισθητοποίηση. Η τέχνη σε διάφορους χώρους μπορεί να λειτουργήσει ως εργαλείο εκπαίδευσης και ευαισθητοποίησης. Μπορεί να προκαλέσει σκέψη και συζητήσεις γύρω από κοινωνικά, πολιτικά και περιβαλλοντικά θέματα. Το εικαστικό αποτέλεσμα θέλω να προκύπτει κάτι που το επιδιώκω και αποτελεί μέρος του έργου, με ενδιαφέρει η παρατήρηση και η στιγμιαία αντίδραση και ανατροφοδότηση του παρατηρητή θεατή.

Στην προσαρμογή και καινοτομία. Η διαδικασία προσαρμογής ενός έργου τέχνης σε νέους χώρους συχνά απαιτεί καινοτόμες προσεγγίσεις και τεχνικές. Αυτή η καινοτομία μπορεί να εμπνεύσει το έργο μου να δημιουργήσει νέα έργα ή να αναπτύξει νέες μορφές τέχνης, μεταφέροντας τα στην ενίσχυση της κοινότητας. Το έργο της εικαστικής μου εγκατάστασης σε δημόσιο χώρο μπορεί να λειτουργήσουν ως σύμβολο ενότητας και ταυτότητας για την κοινότητα. Μπορεί να ενισχύσει την αίσθηση του ανήκει και να γίνουν σημεία αναφοράς για τους κατοίκους και τους επισκέπτες.

Ενσωμάτωση στην καθημερινή ζωή. Η τέχνη που προκύπτει μέσα από το καλλιτεχνικό μου έργο

εντάσσεται σε δημόσιους χώρους ή καθημερινούς χώρους εργασίας και διαβίωσης συμβάλλει στη βελτίωση της ποιότητας ζωής. Μπορεί να δημιουργήσει αισθητική απόλαυση και να προάγει την ψυχική ευεξία των ανθρώπων που αλληλεπιδρούν με αυτήν καθημερινά. Άρα η καλλιτεχνική μου προσέγγιση ανάγεται μέσω της αποτύπωσης και της διαμόρφωσης του χώρου με ένα αντικείμενο που αποτελεί μια ενδιαφέρουσα ανάλυση της σχέσης ανάμεσα στο έργο τέχνης και το περιβάλλον του.

Η συγκεκριμένη πρακτική θέτει την έμφαση στην αλληλεπίδραση με το κοινό, προσφέροντας μια δυναμική εμπειρία που εξαρτάται από την αντίληψη και τις αντιδράσεις του παρατηρητή.

Τυχαιότητα και Τοποθέτηση: Η επιλογή μου να μην παρεμβαίνω στο αντικείμενο, αλλά να το τοποθετώ σε διάφορα γεωγραφικά και αρχιτεκτονικά πλαίσια, επιτρέπει την εμπειρία να είναι καθαρά αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης του έργου με το περιβάλλον του. Αυτή η μορφή τυχαιότητας αναδεικνύει τη σημασία της στιγμής και της άμεσης αντίδρασης του κοινού

Διαλογικότητα και Αντιδραστικότητα: Η έμφαση στην παρατήρηση και στην αντίδραση του παρατηρητή δημιουργεί ένα διαλογικό πεδίο ανάμεσα στο έργο και τον θεατή. Ο χώρος γίνεται ένα ενεργό στοιχείο που συμβάλλει στην ολοκλήρωση του έργου, όπου η αυθόρμητη ερμηνεία και η συναισθηματική αντίληψη του θεατή αναδεικνύουν νέες διαστάσεις της τέχνης.

Επιδίωξη Χωρίς Προσδοκίες: Η απόφαση να αφήσω το αποτέλεσμα ανεξάρτητο από προκαθορισμένες προσδοκίες και να μην απασχολούμε με την επιτυχία ή αποτυχία της εγκατάστασης, υπογραμμίζει την καθαρά καλλιτεχνική αναζήτηση και την ανεξαρτησία του έργου από κριτικές αξιολογήσεις. Αυτό αναδεικνύει μια αυθεντική εξερεύνηση της τέχνης ως μέσου αυτοσχεδιασμού και προσωπικής μου έκφρασης.

Συνθετική Εμπειρία: Το έργο μου, ως ένα ολοκληρωμένο εικαστικό αποτέλεσμα, επιτυγχάνει μια συνθετική εμπειρία που απαιτεί από τον θεατή να εμπλακεί συναισθηματικά, εξερευνώντας το έργο μέσα από την δική του προσωπική και πολιτισμική προοπτική.

Ποικιλία εμπειριών: Όταν το έργο προσαρμόζεται σε διαφορετικά περιβάλλοντα, μπορεί να δημιουργήσει νέες εμπειρίες και ερμηνείες για τους θεατές. Ένα έργο σε ένα αστικό τοπίο μπορεί να έχει διαφορετική επίδραση από το ίδιο έργο σε έναν φυσικό χώρο.

Προσβασιμότητα: Η μεταφορά ενός έργου τέχνης σε διαφορετικούς χώρους επιτρέπει σε ευρύτερο κοινό να έχει πρόσβαση σε αυτό. Οι άνθρωποι που ενδεχομένως δεν έχουν την ευκαιρία να επισκεφθούν ένα μουσείο ή μια γκαλερί μπορούν να απολαύσουν το έργο σε δημόσιους ή εναλλακτικούς χώρους, έτσι παρουσιάζετε το καλλιτεχνικό μου έργο σε ανθρώπους που δεν έχουν σχέση με τον χώρο της τέχνης

Τοποθετώντας το έργο μου σε έναν οποιοδήποτε δημόσιο χώρο, αυτομάτως δημιουργώ την δυνατότητα να φτάσει σε ένα ευρύτερο και πιο ποικιλόμορφο κοινό. Άνθρωποι που μπορεί να μην έχουν το χρόνο, το ενδιαφέρον ή τους πόρους να επισκεφθούν παραδοσιακούς εκθεσιακούς χώρους έχουν την ευκαιρία να έρθουν σε επαφή με την τέχνη στην καθημερινή τους ζωή, επιτρέποντας στους περαστικούς να αλληλεπιδρούν με την τέχνη σε μια καθημερινή βάση. Αυτή η συνεχής επαφή μπορεί να ενθαρρύνει την εκτίμηση της τέχνης μέσω του έργου μου και να προσφέρει στιγμές στοχασμού και έμπνευσης στην καθημερινή ρουτίνα των ανθρώπων.

ΕΝΟΤΗΤΑ 1: Προσαρμογή της εικαστικής εγκατάστασης του έργου και ο συμβολισμός της κίνησης της δύναμης του αέρα.

Η εγκατάσταση σε συνδυασμό με την βιντεοπροβολή, καταγράφει τη δράση της κίνησης με τη βοήθεια του αέρα επάνω στο νερό, αποτελεί έναν πλούσιο οπτικό και θεματικό καμβά για την ανάδειξη θεμάτων όπως η οικολογική ανανέωση και η διαρκής περιβαλλοντική αλλαγή. Αυτή η σύνθεση προσφέρει μια πρωτότυπη ερμηνεία της "υγρής αναγέννησης" μέσα από το πρίσμα της τέχνης της τεχνολογίας και της φύσης, δημιουργώντας μια ζωντανή αλληλεπίδραση που προκαλεί το κοινό να αναλογιστεί τη σχέση μεταξύ ανθρώπινης δράσης και φυσικού περιβάλλοντος.

Η μεταφορική αξία της ιστιοσανίδας στο έργο μου είναι πολυεπίπεδη και αντανακλά την περίπλοκη σχέση ανάμεσα στον άνθρωπο, την τεχνολογία και τη φύση. Αναλύοντας αυτήν τη σχέση αναδεικνύονται σημαντικές διαστάσεις της καλλιτεχνικής αλλά και της περιβαλλοντικής επικοινωνίας. Είναι ένα μέσο που συνδέεται με την αναψυχή και τον αθλητισμό στο νερό, υποδηλώνει μια βαθιά σχέση μεταξύ του ανθρώπου και του φυσικού κόσμου.

Η χρήση της ιστιοσανίδας αποτυπώνει την επιθυμία και την ανάγκη του ανθρώπου να εξερευνήσει και να αλληλεπιδράσει με το νερό, ένα στοιχείο που έχει διαμορφώσει πολιτισμούς και έχει ενσαρκώσει την αναζήτηση για ελευθερία και περιπέτεια. Η ιστιοσανίδα ενσωματώνει στοιχεία σύγχρονης τεχνολογίας που επιτρέπουν την κίνηση και τη διαχείριση των φυσικών στοιχείων. Αυτή η συνύπαρξη της τεχνολογίας με τη φύση στο έργο μου συμβολίζει την ικανότητα του ανθρώπου να προσαρμόζεται και να χρησιμοποιεί την καινοτομία για να βελτιώσει την αλληλεπίδραση του με το φυσικό περιβάλλον.

Χρησιμοποιώντας το ως καλλιτεχνικό αντικείμενο, αναδεικνύει την προσαρμοστικότητα και την αντοχή, καθώς δείχνει πώς ένα αντικείμενο μπορεί να λειτουργήσει υπό διαφορετικές συνθήκες και περιστάσεις (Kwon, 2002). Στο έργο μου η ιστιοσανίδα, όχι μόνο ως συνηθισμένο αθλητικό εργαλείο αλλά και ως μέσο εκφραστικής καλλιτεχνικής αναζήτησης, αντιπροσωπεύει την ικανότητα του ανθρώπου να ερμηνεύει και να ανασχηματίζει τη χρήση των αντικειμένων, προσαρμόζοντάς τα σε νέα πλαίσια και ιδέες. Μέσω αυτών των διαστάσεων, αναδεικνύω όχι μόνο την αλληλεπίδραση του ανθρώπου με τη φύση αλλά και τη δυνατότητα της τέχνης να γίνει ένα μέσο εκφραστικής και συμβολικής απόδοσης των περιβαλλοντικών και τεχνολογικών αλλαγών.

Η παρουσίαση της βίντεο προβολής από την δράση στο πεδίο καθίσταται ένας κρίσιμος παράγοντας που ενισχύει την εμπειρία του θεατή αναφορικά με την αεικίνητη ενέργεια και την συνεχή αλλαγή. Ο αέρας ως φυσικό στοιχείο και κινητήρια δύναμη, αν και αόρατος, γίνεται ορατός μέσα από την επίδραση του στο νερό και στην ιστιοσανίδα, συμβολίζοντας την αόρατη αλλά πανταχού παρούσα επιρροή της φύσης στην ανθρώπινη ζωή. Δεν αποτελεί απλώς έναν μηχανισμό που επιτρέπει την κίνηση της ιστιοσανίδας αλλά μετατρέπεται σε ένα συμβολικό φορέα που αντικατοπτρίζει βαθύτερες οικολογικές διεργασίες και την περιβαλλοντική δυναμική.

Η κίνηση του αέρα αποτελεί έναν από τους πιο ισχυρούς και αρχέγονους συμβολισμούς που χρησιμοποιούνται σε διάφορους πολιτισμούς και θρησκείες ανά τον κόσμο. Ο αέρας είναι ζωτικής σημασίας για την ύπαρξή μας, καθώς χωρίς αυτόν δεν μπορούμε να ζήσουμε. Η αναπνοή, η πιο βασική

λειτουργία του ανθρώπινου σώματος, εξαρτάται από τον αέρα. Σε αυτό το πλαίσιο, ο αέρας συμβολίζει τη ζωή και την ενέργεια.

Στην αρχαία ελληνική φιλοσοφία, ο Αναξιμένης πίστευε ότι ο αέρας είναι η πρώτη ύλη του κόσμου και το θεμελιώδες στοιχείο από το οποίο προέρχονται όλα τα άλλα. Στην αρχαία ελληνική μυθολογία, οι άνεμοι είχαν ονόματα και προσωπικότητες, όπως ο Ζέφυρος, ο Νότος, ο Βορέας και ο Εύρος, και συχνά λειτουργούσαν ως αγγελιοφόροι των θεών (Burnet, 1920).

Σε πολλούς πολιτισμούς, ο άνεμος θεωρείται μέσο επικοινωνίας μεταξύ του ανθρώπινου κόσμου και των θεϊκών ή πνευματικών διαστάσεων. Ο άνεμος μεταφέρει μηνύματα, ψιθύρους και προφητείες, συνδέοντας τους ανθρώπους με το άγνωστο και το υπερφυσικό. Η ορατότητα και η απαλότητα του αέρα συνδέονται με την καθαρότητα της σκέψης και του πνεύματος.

Ο αέρας μπορεί να καθαρίσει τον νου, όπως καθαρίζει την ατμόσφαιρα. Η κίνηση του αέρα είναι ελεύθερη και ανεξάρτητη, κινούμενη χωρίς περιορισμούς σε όλη την έκταση του πλανήτη. Αυτό το χαρακτηριστικό τον καθιστά σύμβολο της ελευθερίας. Ο άνεμος μπορεί να αλλάξει κατεύθυνση και ένταση χωρίς προειδοποίηση, αντιπροσωπεύοντας την αλλαγή και την προσαρμοστικότητα.

Σε πολλές πολιτιστικές αφηγήσεις, ο άνεμος συνδέεται με την απελευθέρωση του πνεύματος και την απελευθέρωση από τα δεσμά. Ο αέρας ως στοιχείο της φύσης, είναι αόρατος, διαρκής και παρών παντού, καθιστώντας τον έναν πολυσύνθετο συμβολισμό που μπορεί να ερμηνευτεί με πολλούς τρόπους. Σε αυτό το πλαίσιο, ο αέρας μπορεί να συμβολίζει την καταστροφή, την αστάθεια και την απειλή. Οι φυσικές καταστροφές που προκαλούνται από τον αέρα υπενθυμίζουν στους ανθρώπους την ισχύ της φύσης και της ανθρώπινης ύπαρξης.

Η κίνηση του αέρα είναι ένας πλούσιος και πολυδιάστατος συμβολισμός που αντανακλά πολλές πτυχές της ανθρώπινης εμπειρίας και της φύσης. Από τη ζωή και την ελευθερία, έως την πνευματικότητα και την καταστροφή. Ο αέρας αποτελεί μια ισχυρή υπενθύμιση της δυναμικής και αόρατης δύναμης που διαπερνά τον κόσμο μας. Η δύναμη του αέρα υπενθυμίζει την αδιάλειπτη αλληλεπίδραση ανάμεσα στη φύση και τα ανθρώπινα επιτεύγματα. Αυτή η δυναμική δεν αποτυπώνεται μόνο φυσικά αλλά και οπτικά, με τη χρήση της βίντεο προβολής.

Τα κύματα που σχηματίζονται από την κίνηση της ιστιοσανίδας και ο ήχος του αέρα μεταφέρουν την αίσθηση της φυσικής δύναμης και την αναγκαιότητα της αρμονικής συνύπαρξης ανθρώπου και φύσης. Αυτός ο συμβολισμός προσφέρει στον θεατή μια πιο έντονη αντίληψη της οικολογικής ανανέωσης και της ευρύτερης οικολογικής ευθύνης με την ταυτόχρονη εκπαιδευτική ανθρωποκεντρική προσέγγιση, ενώ ταυτόχρονα τονίζει και την αναγκαιότητα για αρμονική συνύπαρξη με το φυσικό περιβάλλον αναδεικνύοντας έναν εικαστικό διάλογο σε έναν πολυδιάστατο καμβά που όχι μόνο εντυπωσιάζει αισθητικά αλλά επίσης ενθαρρύνει τη βαθιά προβληματική και συνειδησιακή ανταπόκριση από το κοινό. Αναγνωρίζοντας έτσι τη δυναμική της αεικίνητης αλλαγής και τη συνεχή πρόκληση της οικολογικής συνύπαρξης

ΕΝΟΤΗΤΑ 2: Υγρή αναγέννηση και φιλοσοφική προσέγγιση

Η υγροί αναγέννηση προκύπτει από την ενασχόληση μου με την θάλασσα αλλά και την δραστηριότητα της ιστιοπλοΐας και ιστιοσανίδας ως διαδικασία σε εικαστική πρακτική για την εξέλιξη του σε εικαστικό έργο. Το έναυσμα εκτός από την ενασχόληση μου με το άθλημα της ιστιοπλοΐας, ήταν και μία τυχαία συνάντηση σε μία επίσκεψη μου στο μουσείο του Vincent van gogh στην Ολλανδία. Το έργο ήταν μια θαλασσογραφία με λάδι sea scape and Saintes-Maries, και σκέφτηκα πως θα ήταν να κολυμπούσα μέσα στον πίνακα, έτσι το συνέδεσα με το άθλημα της ιστιοσανίδας και διαπίστωνα ότι όντως είναι σαν να συμβαίνει αυτό, δηλ., να ολισθαίνω, ιστιοπλώω, κινούμαι μέσα στα χρώματα ενός τέτοιου έργου, επομένως υπήρξε ένας συσχετισμός το τυχαίο έργο που τυχαία επισκέφτηκα το μουσείο ως τουρίστας, με την τυχαία δραστηριότητα της θάλασσας.

Σημαντικό ρόλο έπαιξε το ότι μένω σε περιοχή που περικλείεται από νερό και η καθημερινή μου ενασχόληση με αθλήματα που έχουν να κάνουν με το υγρό στοιχείο. Έτσι κοιτάζοντας την θάλασσα παρατηρώ ότι απλώνεται μπροστά μου σαν ένας απέραντος καμβάς γεμάτος γαλάζιες αποχρώσεις και μου δίνει το έναυσμα να μπω σε μία διαδικασία εικαστικής δράσης.

Καθώς κοιτάζω την θάλασσα, το βλέμμα μου περιπλανιέται στις εναλλαγές του μπλε, από το βαθύ μπλε του ορίζοντα που σμίγει με τον ουρανό, μέχρι το ανοιχτό γαλάζιο των κυμάτων που σκάνε απαλά στην ακτή. Η θάλασσα με μαγεύει με την ικανότητα της να αλλάζει χρώματα ανάλογα με το φως και την ώρα της ημέρας. Το πρωί, το νερό παίρνει μια φωτεινή γαλάζια απόχρωση, σχεδόν διάφανη, γεμάτη ζωντάνια και φρεσκάδα. Καθώς ο ήλιος ανεβαίνει, οι αποχρώσεις βαθαίνουν, αποκτώντας μια πιο πλούσια μπλε απόχρωση που προκαλεί δέος. Το απόγευμα, οι γαλάζιες αποχρώσεις αποκτούν μια ζεστή χρυσαφένια απόχρωση από τις ακτίνες του ήλιου που αντανακλώνται στην επιφάνεια της θάλασσας. Παρατηρώντας τις λεπτομέρειες η σκιές που δημιουργούνται από τα κύματα, η αντανακλάσεις του ουρανού με τα σύννεφα είναι σαν να χορεύουν στον καμβά της θάλασσας. Στο μυαλό του, οι γαλάζιες αποχρώσεις αναμειγνύονται με πινελιές λευκού και ασημί, αποτυπώνοντας την κίνηση και την ηρεμία του νερού. Μπορούμε να επεκτείνουμε την ρευστότητας της θάλασσας, εισάγοντας νέες διαστάσεις στην εικαστική διαδικασία και αντίληψη. Η υγρή αναγέννηση μπορεί να θεωρηθεί ως μεταφορική και κυριολεκτική αναφορά στην ανανέωση, την αλλαγή και την εξέλιξη, υπογραμμίζοντας τον κυκλικό και δυναμικό χαρακτήρα της φύσης και της τέχνης. Στην "υγρή αναγέννηση", η έννοια της ρευστότητας χρησιμοποιείται για να εξερευνήσει πώς οι δημιουργικές και καλλιτεχνικές διεργασίες μετασχηματίζονται, ανανεώνονται ή διαλύονται μέσα στο πλαίσιο του χρόνου και των στοιχείων. Επιδιώκω μέσα από το έργο μου να επικεντρωθεί η ιδέα της αναγέννησης και της μεταμόρφωσης ως αναπόφευκτα στοιχεία της φυσικής και καλλιτεχνικής ζωής. Εξετάζω πώς το νερό και άλλα ρευστά μέσα χρησιμοποιούνται για να διαμορφώσουν, να διαλύσουν ή να αναδιαμορφώσουν την καλλιτεχνική ύλη και τις μορφές της.

Η γέφυρα μεταξύ αυτών μπορεί να επιτευχθεί μέσω της έννοιας της αναγέννησης σε ένα περιβάλλον που διαρκώς μεταβάλλεται. Όπως η ιστιοσανίδα μεταμορφώνεται από ένα αθλητικό είδος σε ένα καλλιτεχνικό αντικείμενο, έτσι και τα υλικά και οι μορφές στην "υγρή αναγέννηση" υποβάλλονται σε μια διαδικασία μετασχηματισμού που αναδεικνύει τη ροή και την ανανέωση. Η αντίδραση του κοινού,

και η στιγμιαία εμπειρία ενισχύουν την κατανόηση του χρόνου ως διαδικαστικού στοιχείου στην τέχνη, με το νερό να συμβολίζει τη διαρκή ροή και μεταβολή.

Αυτή η διαδραστικότητα και ο κυκλικός χαρακτήρας της εργασίας που ξεδιπλώνετε μέσα από την εικαστική εγκατάσταση του έργου μου. Η αλληλεπίδραση του κοινού και η αναγκαιότητα της υγρής αναγέννησης, είναι η ιδέα που ενώνει και διαπερνά των παρατηρητή στοχαστή.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό κομμάτι της πτυχιακής μου εργασίας είναι η αναπόφευκτη σύνδεση του με το φιλοσοφικό μέρος της εικαστικής μου πρακτικής σύνθεσης, εμβαθύνοντας έτσι να πλησιάσουμε της φιλοσοφικές ιδέες περί ρευστότητας και μεταβλητότητας, όπως αυτές του Ηρακλείτου και του Ζίγκμουντ Μπάουμαν.

Αυτοί οι δύο φιλόσοφοι, παρόλο που χωρίζονται από χιλιετηρίδες, αναδεικνύουν με διαφορετικούς τρόπους τη σημασία της αλλαγής και της ρευστότητας στην ύπαρξη και την κοινωνική οργάνωση. Ηράκλειτος, ο προσωκρατικός φιλόσοφος, είναι γνωστός για τη φράση "πάντα ρεΐ", που σημαίνει "όλα ρέουν" (Heraclitus, 1987). Αυτή η έκφραση υποδηλώνει ότι όλα είναι σε συνεχή κίνηση και μεταβολή. Από την προοπτική αυτή, η αλλαγή είναι η μόνιμη κατάσταση του κόσμου. Αποτελεί τη βάση για την κατανόηση της δυναμικής και αδιάκοπης διαδικασίας που χαρακτηρίζει τη φύση και την τέχνη. Στην εργασία μου η "υγρή αναγέννηση" μπορεί να θεωρηθεί ως μια συνεχής αναδημιουργία και μετασχηματισμός του καλλιτεχνικού αντικειμένου και του περιβάλλοντα χώρου, όπου η ρευστότητα του υλικού και η αλληλεπίδραση με το κοινό εντείνουν τη δυναμική αυτής της αλλαγής.

Ο Ζίγκμουντ Μπάουμαν, με τη θεωρία του "υγρού σύγχρονου", αναφέρεται στην εποχή μας ως μια περίοδο όπου οι κοινωνικές δομές και οι σχέσεις μεταβάλλονται τόσο γρήγορα που δεν έχουν τον χρόνο να στερεοποιηθούν. Σε αυτό το πλαίσιο, οι παλιές μέθοδοι και παραδόσεις γίνονται παρωχημένες πριν ακόμα προλάβουν να εδραιωθούν, υποδηλώνοντας μια υπερβολική ρευστότητα στην κοινωνική ζωή και την πολιτιστική παραγωγή (Bauman, 2000). Η ενσωμάτωση αυτής της ιδέας στην "υγρή αναγέννηση" της εργασίας μου μπορεί να υπογραμμίσει τη συνεχή αλληλεπίδραση μεταξύ του καλλιτεχνικού έργου και του κοινού, καθώς και την ανάγκη για ανανέωση και προσαρμοστικότητα στις εκφραστικές μορφές. Συνδυάζοντας αυτές τις ιδέες, διερευνώ πώς η τέχνη δεν αποτελεί μόνο ένα παθητικό αντικείμενο θαυμασμού αλλά και έναν ενεργό συμμετέχοντα στη συνεχή διαδικασία της κοινωνικής και πολιτιστικής αναγέννησης. Το έργο τέχνης ως ρευστή οντότητα αντανακλά τις μεταβολές και την επανασύνδεση με τις παρούσες κοινωνικές αξίες και τις προκλήσεις, ενθαρρύνοντας την αλληλεπίδραση και την ανησυχαστική προσέγγιση από το κοινό.

Με την υγρή αναγέννηση που είναι και το έναυσμα της εικαστικής μου δράσης επεκτείνεται σε μία ουσιαστική πτυχή του συμβολισμού της γέννησης και της αναγέννησης στη φύση και τον άνθρωπο. Έτσι από αυτή την έννοια προκύπτει γέννηση της δημιουργικής διαδικασίας μέσα από την τέχνη. Η ιδέα μου είναι μια "γέννηση" που φέρνει κάτι νέο στον κόσμο. Αυτό άμεσα συνδέει και μεταφέρει το νόημα της αυτοβελτίωσης και την ανάκαμψη από δύσκολες καταστάσεις. Οι άνθρωποι συχνά μιλούν για "αναγέννηση" μετά από κρίσεις, είτε αυτές είναι προσωπικές, οικονομικές ή συναισθηματικές, έτσι η επαφή με το έργο μου στο κοινό ίσως βοηθήσει.

Άρα ο συμβολισμός της γέννησης και της αναγέννησης μέσα από το έργο μου είναι πολύ στενά συνδεδεμένο με την φύση και τον άνθρωπο είναι που αναδεικνύει την αέναη ανανέωση και την

κυκλικότητα της ζωής. Αυτές οι έννοιες υπενθυμίζουν ότι, όπως η φύση αναγεννιέται κάθε άνοιξη, έτσι και οι άνθρωποι έχουν τη δυνατότητα να ξεκινήσουν από την αρχή, να ανανεώσουν τον εαυτό τους και να βρουν νέες ελπίδες και δυνατότητες που απλά χρειάζεται μια αρχική έμπνευση, ένα καλλιτεχνικό έργο που να συνδυάζει την εικαστική πρακτική μέσα από την εικαστική δράση του έργου μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: Από την Εικαστική Εγκατάσταση στην Εκπαιδευτική Προσέγγιση του θεατή για το περιβάλλον

Το σύνολο της εικαστικής δράσης δεν λειτουργεί απλώς ως ένας χώρος αισθητικής εκτίμησης αλλά μετατρέπεται επίσης σε μία εκπαιδευτική πλατφόρμα. Η κίνηση του αέρα και η διαδραστική αναπαράσταση της ιστιοσανίδας προσκαλούν το κοινό να εμβαθύνει σε θέματα όπως η δυναμική των φυσικών φαινομένων και η επιρροή τους στην ανθρώπινη εμπειρία και την καλλιτεχνική δημιουργία. Παράλληλα, ανοίγει έναν διάλογο για την εκπαίδευση περί της αειφόρου ανάπτυξης και την προστασία του περιβάλλοντος. οι επισκέπτες καλούνται να αναλογιστούν και να συμμετάσχουν ενεργά.

Μέσα από την παρατήρηση και την ενασχόληση με τα διάφορα στοιχεία της εγκατάστασης, το κοινό αποκτά μια πιο ολοκληρωμένη κατανόηση της σχέσης ανάμεσα στην τεχνολογία, την τέχνη και το φυσικό περιβάλλον. Η οπτική και αισθητική απόδοση που προκύπτει με τον χώρο ως ένα σύνολο πληροφοριών αποτελούν έναν πυρήνα για την εξέλιξη και την ενίσχυση της πολιτιστικής και καλλιτεχνικής συνειδητοποίησης.

Το κοινό μπορεί να ανακαλύψει νέες πτυχές της ανθρώπινης επιρροής στη φύση και τις επιπτώσεις των φυσικών δυνάμεων στην καθημερινότητα και την τέχνη αναπτύσσοντας μία αισθητική αξία. Η εγκατάσταση ξεπερνά τα όρια της παραδοσιακής τέχνης και γίνεται ένα εργαλείο για κοινωνική και οικολογική αλλαγή. Η ικανότητα της τέχνης να επηρεάζει και να προκαλεί σκέψη κρίνεται απαραίτητη στην εποχή της κλιματικής κρίσης και της οικολογικής ευαισθησίας. Μέσω της διαδραστικότητας και της συμμετοχικής τέχνης, οι άνθρωποι μπορούν να εμπλακούν πιο ενεργά στην αναζήτηση λύσεων και στην προώθηση της βιωσιμότητας υπογραμμίζοντας την πολυπλοκότητα της ανθρώπινης ύπαρξης σε συνθήκες οικολογικής αλλαγής.

Η καλλιτεχνική αυτή προσέγγιση δεν εξερευνά μόνο την αισθητική και τεχνική διάσταση της τέχνης, αλλά επεκτείνεται και σε εκπαιδευτικούς και κοινωνικούς ρόλους, καθιστώντας το έργο ένα σημαντικό μέσο για την προώθηση της βιωσιμότητας και της συνειδητοποίησης της οικολογικής ευθύνης. Η μετάβαση από την εικαστική εγκατάσταση σε μια εκπαιδευτική προσέγγιση του έργου μπορεί να προσφέρει έναν σημαντικό τρόπο να εμπλέκω το κοινό σε βαθύτερα επίπεδα κατανόησης και προβληματισμού (McCarthy,2001). Η ιστιοσανίδα ως αντικείμενο τέχνης και η βίντεο προβολή, χρησιμοποιούνται για να δείξουν τις πραγματικές επιδράσεις των περιβαλλοντικών αλλαγών, παραπέμποντας και άμεσα αλλά και έμμεσα στο θεατή επισκέπτη, θέτοντας τον σε μια εκπαιδευτική διαδικασία.

Η διαδικασία παρατήρηση του έργου μου δημιουργεί μια υποχρεωτική διάδραση και των βάζει αναγκαστικά να σκεφτεί αυτό που βλέπει, και να αναρωτηθεί τι είναι και τι σημαίνει όλο αυτό, τι θέλει να πει και γιατί. Έτσι αυτό το ολοκληρωμένο σύστημα εικαστικής εγκατάστασης σε βάζει στην διαδικασία να αναγνωρίσεις τα στοιχεία που συνθέτουν το σύστημα και να τα αναλύσεις ξεχωριστά το κάθε ένα στοιχείο ώστε να συναρμολογήσεις το παζλ του έργου μου και να του αποδώσεις ένα νόημα που αναπάντεχα θα οδηγήσει σε μια σκέψη θέτοντας των ως δέκτη πληροφοριακής ενσυναίσθησης. Μια προσέγγιση στην κατανόηση και την επικοινωνία, η οποία ενσωματώνει την ικανότητα να αντιλαμβανόμαστε και να κατανοούμε τις πληροφορίες από τη σκοπιά της εικαστικής δράσης. Αυτή η συνδυαστική διαδικασία συνδυάζει την ενσυναίσθησης, κατανοώντας τα συναισθήματα των άλλων, με την πληροφοριακή αντίληψη (εικ46).

Η πρώτη φάση που βάζει το έργο μου στον θεατή και ενσωματώνει την πληροφορία, είναι η χρησιμοποίηση της ιστοσανίδα ως μέσο για να εξερευνήσει και να επικοινωνήσει τις αλληλεπιδράσεις μεταξύ ανθρώπου και φύσης (εικ39). Αυτός ο τρόπος παρουσίασης ενθαρρύνει το κοινό να σκεφτεί βαθύτερα πώς οι ανθρώπινες δραστηριότητες επηρεάζουν το περιβάλλον και πώς οι φυσικές δυνάμεις διαμορφώνουν την ανθρώπινη εμπειρία. Η καλλιτεχνική δυναμική που προκύπτει από το έργο μου συμβάλλει ουσιαστικά στην περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση.

Το κοινό καλείται να εμπλακεί όχι μόνο ως θεατής αλλά και ως συν δημιουργός της εμπειρίας, προσθέτοντας τις δικές του ερμηνείες και συναισθήματα. Το κοινό, παρακολουθώντας την αλληλεπίδραση των φυσικών δυνάμεων, μπορεί να αναγνωρίσει την σημαντικότητα του φυσικού περιβάλλοντος και τη σημασία της προστασίας του.

Σε δεύτερη φάση η καλλιτεχνική ενσυναίσθησης που ενσωματώνει το έργο μου προάγει την ερμηνεία, την συναισθηματική συμμετοχή και την περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση (Kester, 2004). Μέσα από τη χρήση της τέχνης του αντικειμένου, καταφέρνω να δημιουργήσω αυτή την πολυδιάστατη εμπειρία που προσκαλεί το κοινό να προβληματιστεί, να συναισθανθεί και να εμπλακεί ενεργά με τα θέματα που πραγματεύεται. Αυτή η προσέγγιση όχι μόνο ενισχύει την επικοινωνία του μηνύματος μου αλλά και προωθεί τη βαθύτερη κατανόηση και τον διάλογο γύρω από τις περιβαλλοντικές προκλήσεις και την ανθρώπινη επίδραση στη φύση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6 :Μεταξύ Μπόις με Ντυσάν

Ο Τζόζεφ Μπόις (Joseph Beuys) ήταν ένας από τους σημαντικότερους και πιο επιδραστικούς καλλιτέχνες του 20ού αιώνα, γνωστός για το έργο του στη σύγχρονη τέχνη και τη συμβολή του στη θεωρία της κοινωνικής γλυπτικής. Γεννήθηκε στις 12 Μαΐου 1921 στο Κρέφελντ της Γερμανίας. Υπηρέτησε ως πιλότος στη Luftwaffe κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, όπου τραυματίστηκε σοβαρά. Ξεκίνησε την καλλιτεχνική του καριέρα μετά τον πόλεμο και σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών του Ντύσελντορφ. Το έργο του περιλάμβανε γλυπτική, ζωγραφική, σχέδιο, περφόρμανς και κοινωνικές παρεμβάσεις. Ο Τζόζεφ Μπόις είναι γνωστός για τη βιοματική προσέγγισή του στην τέχνη, μια προσέγγιση που βασίζεται στην προσωπική εμπειρία και τη συμμετοχή τόσο του

καλλιτέχνη όσο και του κοινού. Η βιωματική τέχνη του Μπόις επικεντρώνεται στη μεταμόρφωση και την επικοινωνία, χρησιμοποιώντας το σώμα, τις δράσεις και τα συναισθήματα ως εργαλεία δημιουργίας.

Πίστευε ότι το σώμα και τα υλικά μπορούσαν να μεταφέρουν ενέργεια και να δημιουργήσουν βαθιές εμπειρίες τόσο για τον καλλιτέχνη όσο και για το κοινό (Jones, 1998)

Η συμμετοχή του κοινού ήταν κεντρική για τον Μπόις, καθώς θεωρούσε ότι η τέχνη μπορούσε να μεταμορφώσει τον τρόπο που οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους και τον κόσμο γύρω τους.

Η βιωματική τέχνη του Τζόζεφ Μπόις είναι βαθιά προσωπική και ταυτόχρονα συλλογική, προσκαλώντας τους θεατές να εμπλακούν ενεργά και να εξετάσουν τον δικό τους ρόλο στην κοινωνική και πολιτιστική αλλαγή. Μέσα από τις βιωματικές του δράσεις, ο Μπόις κατάφερε να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ τέχνης και ζωής, αναδεικνύοντας τη δυνατότητα της τέχνης να επηρεάζει και να μεταμορφώνει τον κόσμο.

Αντίθετα ο Ντυσάν κινητέ σε ποιο χειρονομακό φάσμα σε σχέση με τον Μπόις, ο Ντυσάν είναι γνωστός για τα "ready-mades," έργα τέχνης που αποτελούνται από κοινά, καθημερινά αντικείμενα τα οποία ο ίδιος ανέδειξε ως τέχνη με μια απλή "χειρονομία" ή πράξη της επιλογής και της παρουσίας τους (Ades, 1978).

Ένα απλό ουρητήριο που ο Ντυσάν υπέγραψε και παρουσίασε ως έργο τέχνης. Αυτή η πράξη αμφισβήτησε τις παραδοσιακές έννοιες της καλλιτεχνικής δημιουργίας και της αισθητικής αξίας, έδωσε έμφαση στη νοητική διαδικασία πίσω από την τέχνη, αναδεικνύοντας την έννοια και το πλαίσιο πάνω από την τεχνική δεξιοτεχνία και τη φυσική δημιουργία (

Ο Ντυσάν εστίαζε περισσότερο στη νοητική πρόκληση των αντιλήψεων για την τέχνη, χρησιμοποιώντας ελάχιστες φυσικές χειρονομίες για να αναδείξει τη δύναμη της ιδέας και του πλαισίου. Ο Μπόις, αντίθετα, ενσωμάτωνε τις χειρονομίες του στη φυσική και συναισθηματική σφαίρα, χρησιμοποιώντας το σώμα του και τα υλικά του για να δημιουργήσει άμεσες, βιωματικές εμπειρίες. Ο Ντυσάν χρησιμοποίησε καθημερινά αντικείμενα, αναδεικνύοντας την καλλιτεχνική αξία μέσα από την αλλαγή του πλαισίου τους. Ο Μπόις επέλεξε υλικά με βαθιά συμβολική σημασία, τα οποία συνδέονταν με τις προσωπικές του εμπειρίες και τις κοινωνικές του απόψεις.

Τα έργα του Ντυσάν ήταν συχνά αφηρημένα και θεωρητικά, προκαλώντας το κοινό να σκεφτεί τη φύση της τέχνης και της αισθητικής

Έτσι προκύπτει το συμπέρασμα ότι η χειρονομακή διάσταση της τέχνης του Μαρσέλ Ντυσάν και του Τζόζεφ Μπόις αποκαλύπτει τις διαφορετικές φιλοσοφίες τους για την τέχνη. Ο Ντυσάν επικεντρώνεται στη νοητική πρόκληση και την εννοιολογική αποδόμηση, ενώ ο Μπόις ενσωματώνει τη φυσική δράση και τη βιωματική συμμετοχή για να δημιουργήσει μια πιο ολοκληρωμένη και συναισθηματική εμπειρία. Αυτές οι διαφορές τους καθιστούν μοναδικούς και επιδραστικούς στην εξέλιξη της σύγχρονης τέχνης.

ΕΝΟΤΗΤΑ 1 Η διαδρομή, ανατροφοδότηση από την ιστορία της Τέχνης

Η επιρροή και η καλλιτεχνική προσέγγιση στην πτυχιακή μου εργασία βασίστηκε σε κάποιους καλλιτέχνες που το καλλιτεχνικό τους έργο είχε μια αμεσότητα με αυτό που είχα σκοπό να κάνω. Αυτό

με βοήθησε ώστε να αντλήσω ιδέες μελετώντας τα καλλιτεχνικά τους έργα και να σχεδιάσω μια νέα ιδέα στα δικά μου πρότυπα καλλιτεχνική έκφραση. Ενδεικτικά ακολουθεί η λίστα με τους καλλιτέχνες. Christo και Jeanne-Claude - "The Floating Piers" (2016)

Μια εγκατάσταση στο Λίμνη Iseo στην Ιταλία, όπου οι επισκέπτες μπορούσαν να περπατήσουν πάνω σε πλωτές εξέδρες καλυμμένες με κίτρινο ύφασμα. Οι εξέδρες κατασκευάστηκαν από 220.000 πολυαιθυλένια κυβικά. Αυτά τα στοιχεία παρείχαν σταθερότητα και αντοχή, ενώ η επιφάνεια καλύφθηκε με 100.000 τετραγωνικά μέτρα ειδικού κίτρινου υφάσματος.

Το ύφασμα αυτό άλλαζε χρώμα ανάλογα με το φως της ημέρας και την υγρασία, προσδίδοντας μια συνεχώς μεταβαλλόμενη όψη. Οι επισκέπτες μπορούσαν να περπατήσουν ελεύθερα πάνω στις πλωτές εξέδρες, αισθανόμενοι την κίνηση του νερού κάτω από τα πόδια τους. Αυτό δημιούργησε την αίσθηση του περπατήματος πάνω στο νερό, προσφέροντας μια μοναδική αισθητική και φυσική εμπειρία. Το έργο χρειάστηκε χρόνια σχεδιασμού και προετοιμασίας. Ο Christo και η Jeanne-Claude είχαν την ιδέα για την εγκατάσταση από το 1970, αλλά μόνο το 2014 ξεκίνησαν να υλοποιούν το έργο στη Λίμνη Iseo.

Στη διαδικασία εμπλέκονταν περίπου 600 εργάτες και ειδικοί, οι οποίοι εργάστηκαν ακούραστα για να ολοκληρώσουν την εγκατάσταση μέσα σε ένα διάστημα 22 μηνών. Το έργο προσέλκυσε πάνω από 1.2 εκατομμύρια επισκέπτες σε διάστημα μόλις 16 ημερών. Οι τοπικές κοινότητες και η οικονομία της περιοχής επωφελήθηκαν σημαντικά από την αύξηση της τουριστικής κίνησης. Μετά τη λήξη της έκθεσης, οι πλωτές εξέδρες και όλα τα υλικά αποσυναρμολογήθηκαν και ανακυκλώθηκαν σύμφωνα με τις περιβαλλοντικές δεσμεύσεις των καλλιτεχνών, αφήνοντας τη Λίμνη Iseo ανέπαφη (Christo,2016)

ΕΝΟΤΗΤΑ 2 Έργα που έχω επηρεαστεί

Olafur Eliasson - "The Weather Project" (2003): Μια εντυπωσιακή εγκατάσταση στην Tate Modern στο Λονδίνο, όπου ο καλλιτέχνης δημιούργησε έναν τεχνητό ήλιο και ομίχλη, προσκαλώντας τους επισκέπτες να σκεφτούν τη σχέση τους με το κλίμα και τη φύση. Η εγκατάσταση περιλάμβανε έναν ημικύκλιο φωτισμό που δημιουργούσε την εικόνα ενός ήλιου, χρησιμοποιώντας περίπου 200 λάμπες μονής συχνότητας, οι οποίες εξέπεμπαν φως σε μια τόσο στενή συχνότητα που οι χρωματισμοί πέραν του κίτρινου και του μαύρου ήταν αόρατοι. Αυτό μετέτρεπε την αίθουσα σε ένα δίχρωμο τοπίο. Η οροφή της αίθουσας ήταν καλυμμένη με καθρέφτη που αντανάκλασε τον ημικύκλιο φωτισμό, δημιουργώντας την ψευδαίσθηση ενός πλήρους κύκλου, δηλαδή ενός τεχνητού ήλιου. Χρησιμοποιήθηκαν επίσης μηχανές ομίχλης και αλουμίνιο για τη δημιουργία μιας λεπτής ομίχλης που πλημμύριζε τον χώρο, ενισχύοντας την αίσθηση του φυσικού φαινομένου έτσι οι επισκέπτες της εγκατάστασης μπορούσαν να δουν τον εαυτό τους και άλλους επισκέπτες να αντανάκλωνται στην οροφή, κάτι που τους έκανε να αλληλεπιδρούν με το έργο με απροσδόκητους τρόπους. Μερικοί ξάπλωσαν στο πάτωμα για να σχηματίσουν γράμματα και λέξεις με τα σώματά τους, χρησιμοποιώντας την αντανάκλαση για να στείλουν μηνύματα. Το έργο προσκαλούσε τους επισκέπτες να σκεφτούν τη σχέση τους με τον καιρό και το περιβάλλον, δημιουργώντας μια εμπειρία που ήταν ταυτόχρονα αισθητική και στοχαστική. Ο Eliasson ήθελε να εξετάσει την έννοια της αντίληψης και της πραγματικότητας, προσκαλώντας τους επισκέπτες να βιώσουν και να στοχαστούν για το τι βλέπουν και

πώς το αισθάνονται. Το έργο συσχετίστηκε επίσης με την τότε πολιτική κατάσταση, καθώς οι επισκέπτες το χρησιμοποίησαν για να διαμαρτυρηθούν κατά του πολέμου στο Ιράκ, σχηματίζοντας λέξεις όπως "No War" μέσω των αντανακλάσεων.

Maya Lin - "Storm King Wavefield" (2008):

Η εγκατάσταση "Storm King Wavefield" από τη Maya Lin είναι ένα εντυπωσιακό έργο γης που δημιουργήθηκε στο Storm King Art Center στη Νέα Υόρκη. Η εικαστική εγκατάσταση καλύπτει μια έκταση 11 στρεμμάτων, με την ίδια την εγκατάσταση να καταλαμβάνει περίπου 4 στρέμματα στο νοτιοδυτικό άκρο του κέντρου τέχνης. Το "Storm King Wavefield" αποτελείται από επτά σειρές κυματοειδών λόφων από χώμα και γρασίδι, με ύψος κυμάτων από 3 έως 4,5 μέτρα και απόσταση μεταξύ των κορυφών περίπου 12 μέτρα. Αυτές οι λοφώδεις κυματώδεις προσομοιώνουν τα κύματα της θάλασσας, δίνοντας την αίσθηση ότι ο θεατής βρίσκεται σε ένα ωκεάνιο περιβάλλον. Το έργο δημιουργήθηκε σε έναν πρώην χώρο εξόρυξης χαλκιού, και η ανάπλαση του χώρου έγινε σε συνεργασία με ειδικούς στην τοπιοτεχνία και την οικολογία. Το γρασίδι που φυτεύτηκε στις κυματώδεις είναι φυσική βλάστηση που βοηθά στην πρόληψη της διάβρωσης και στη διατήρηση του έργου. Οι επισκέπτες του "Storm King Wavefield" μπορούν να περιπλανηθούν ανάμεσα στους κυματοειδείς λόφους και να βιώσουν την αίσθηση του χαμένου οπτικού σημείου, όπως συμβαίνει στη θάλασσα, όπου τα κύματα αποκρύπτουν το ένα το άλλο. Αυτό δημιουργεί μια έντονη αίσθηση απορρόφησης και ενσωμάτωσης στο τοπίο. Η Maya Lin έχει επαναλάβει το θέμα των κυμάτων σε άλλες εγκαταστάσεις της, όπως το "The Wave Field" στο Πανεπιστήμιο του Μίσιγκαν και το "Flutter" στο Μαϊάμι. Το "Storm King Wavefield" είναι το μεγαλύτερο έργο της σε αυτή τη σειρά και εξερευνά τη σχέση του ανθρώπου με τα φυσικά στοιχεία και τις περιβαλλοντικές αλλαγές. Δεν είναι μόνο ένα αισθητικά εντυπωσιακό κομμάτι τέχνης, αλλά και ένα σημαντικό παράδειγμα περιβαλλοντικής αποκατάστασης. Αντικατοπτρίζει την έμφαση της Maya Lin στη σύνδεση της τέχνης με την οικολογία και την ανάγκη για βιώσιμη διαχείριση του τοπίου.

"Wind and Water"-Ned Kahn

Το "The Wind Tree" είναι μια εγκατάσταση στο Masdar City του Abu Dhabi. Αποτελείται από 22.000 πάνελ από πολυκαρβονικό υλικό που αντιπροσωπεύουν τα φύλλα ενός δέντρου, τα πάνελ αυτά τοποθετούνται σε έναν σκελετό από κάθετους και οριζόντιους σωλήνες από ανοξείδωτο ατσάλι, δημιουργώντας μια δομή που μοιάζει με δέντρο. Όταν ο άνεμος φυσάει, τα πάνελ κινούνται, δημιουργώντας εντυπωσιακά μοτίβα φωτός και σκιάς. Η εγκατάσταση έχει ύψος 7 μέτρα, πλάτος 7 μέτρα στην κορυφή και 4 μέτρα στη βάση. Οι επισκέπτες μπορούν να περπατήσουν μέσα στην εγκατάσταση και να δουν πώς οι αλλαγές στον άνεμο επηρεάζουν την κίνηση των πάνελ, δημιουργώντας ένα μικροπεριβάλλον. Η εγκατάσταση δημιουργήθηκε για να οπτικοποιήσει τις αόρατες δυνάμεις του ανέμου και να τις κάνει αντιληπτές στο κοινό. Έργα του Ned Kahn αναδεικνύουν την αλληλεπίδραση μεταξύ φυσικών δυνάμεων και ανθρώπινων κατασκευών, προσκαλώντας τους θεατές να παρατηρήσουν και να αλληλεπιδράσουν με τα φαινόμενα του περιβάλλοντος. Οι εγκαταστάσεις του ενσωματώνουν την

επιστήμη, την τέχνη και την τεχνολογία, δημιουργώντας δυναμικά έργα που συνεχώς αλλάζουν και αναδεικνύουν την ομορφιά των φυσικών δυνάμεων.(φωτογραφίες-πηγες)

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η διπλωματική εργασία που διαπραγματεύεται την εικαστική δράση με τη χρήση ενός αντικειμένου που προέρχεται από το πεδίο του υγρού στοιχείου ανοίγει έναν κόσμο δημιουργικής αναζήτησης και αναδιατύπωσης της φύσης μέσα από την τέχνη. Η αφορμή για την εν λόγω εργασία προήλθε από την επίσκεψη σου στο μουσείο Van Gogh και τη συνάντηση με το έργο "Seascape at Saintes-Maries", το οποίο σου παρείχε το ερέθισμα για να αναζητήσω τρόπους να αποτυπώσεις την αίσθηση της κίνησης και της δυναμικής του νερού σε έναν εντελώς διαφορετικό χώρο και χρόνο.

Η επιλογή μου να πειραματιστώ με διάφορες μορφές ιστιοπλοΐας όπως ιστιοφόρα και windsurf foil αντικατοπτρίζει μια πορεία αναζήτησης για την κατάλληλη τεχνική που θα αποδώσει με τον καλύτερο τρόπο την αισθητική που επιδιώκω. Μέσα από αυτές τις πειραματικές διαδικασίες, επικεντρώθηκα στο windsurf foil ως την τεχνική που προσέφερε τη σταθερότητα και το καδράρισμα που αναζητούσα, συνδυάζοντας την με το πτερύγιο ανύψωσης και το χρωματιστό ιστίο. Αυτό το "έτοιμο προϊόν" της βιομηχανικής τεχνολογίας μεταμορφώθηκε σε "εισιτήριο" για την αλληλεπίδραση και τη συνδιαλλακτική εμπειρία του θεατή με τη φύση.

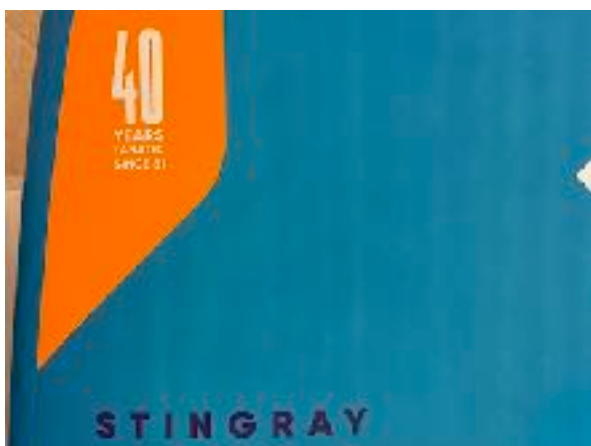
Η διαδικασία σύνθεσης του έργου μου περιλαμβάνει τη βιντεοπροβολή της δράσης, σε συνδυασμό με οπτικοακουστικά ερεθίσματα, που δημιουργούν μια νέα οπτική και αισθητική βαρύτητα γύρω από το έργο. Αυτή η προσέγγιση επιτυγχάνει να συνδιαλλαγεί με το σύνολο του έργου, ενθαρρύνοντας τον θεατή να ενταχθεί στον μακρόκοσμο που δημιουργώ. Η ιστιοσανίδα, το κεντρικό στοιχείο της δράσης, έχει την κεντρική θέση στην απεικόνιση με ένα σύνθετο μήνυμα, προσκαλώντας τον θεατή να εξερευνήσει τη δυναμική κινητική ρευστότητα και τη στατικότητα που αντιλαμβάνεσαι ως "ζωντανός χώρος".

Η συνολική εγκατάσταση λειτουργεί ως εκπαιδευτική διαδικασία, παρέχοντας στον θεατή την ευκαιρία να ανακαλύψει και να αντιληφθεί τη φύση μέσα από την προοπτική της τέχνης και της τεχνολογίας. Αναδεικνύω τη μοναδικότητα του χώρου και του αντικειμένου ως συμπληρωματική διάδραση που διαμορφώνει μια νέα αίσθηση περιβάλλοντος και σχέσης με το φυσικό κόσμο. Η διπλωματική μου εργασία αποτελεί ένα πολυδιάστατο ταξίδι στη συνάντηση της τέχνης με τη φύση και την τεχνολογία, προσφέροντας στον θεατή μια εμβληματική εμπειρία.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο επίλογος αυτής της διπλωματικής εργασίας αποτελεί την αφήγηση μιας εμπειρίας ενσωματωμένης τέχνης και φύσης, όπου ο κόσμος της ιστιοπλοΐας μετουσιώνεται σε έναν μαγευτικό μακρόκοσμο που προσκαλεί τον θεατή να εξερευνήσει τις αντιθέσεις και τις αρμονίες του ανθρώπινου και φυσικού κόσμου. Μέσα από την ανάλυση της κινητικής ρευστότητας και της στατικότητας, αναδεικνύεται η ζωντανή δυναμική του χώρου, μια διαδικασία που προκαλεί τον θεατή να αναθεωρήσει τις προσλήψεις του για τη σχέση μεταξύ ανθρώπου και φύσης. Η χρήση του "έτοιμου προϊόντος" ως καλλιτεχνικού μέσου επιτρέπει τη μετατροπή της βιομηχανικής τεχνολογίας σε μια γέφυρα για την αλληλεπίδραση με το φυσικό περιβάλλον. Μέσα από την εγκατάσταση και τη βιντεοπροβολή, δημιουργείται ένας εκπαιδευτικός χώρος που διδάσκει και ενημερώνει τον θεατή για τη σύνθετη αλληλεπίδραση της ανθρώπινης δραστηριότητας με το περιβάλλον. Το καθολικό αποτέλεσμα της εργασίας είναι η δημιουργία ενός νέου εικαστικού και οικολογικού νοήματος, που ενώνει την τέχνη, την επιστήμη και την κοινωνική αντίληψη σε έναν σύγχρονο διάλογο για την αειφορία και την ανθρώπινη επίδραση στον πλανήτη. Με το πέρας αυτής της εξερεύνησης, η διπλωματική μου εργασία προσφέρει όχι μόνο μια τεχνική και αισθητική πρόκληση, αλλά και ένα βαθύτερο πνευματικό ταξίδι για τον καθένα που επιθυμεί να συνδεθεί με τη φύση μέσω της τέχνης.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

Εικ1

Εικ2

Εικ3

Εικ4

Εικ5

Εικ6

Εικ7

Εικ8

Εικ9

Εικ10

Εικ11

Εικ12

Εικ13

Εικ14

Εικ15

Εικ16

Εικ17

Εικ18

Eik19

Eik20

Eik21

Eik22

Eik23

Eik24

Εικ.25

Εικ.26

Εικ.27

Εικ.28

Εικ.29

Εικ.30

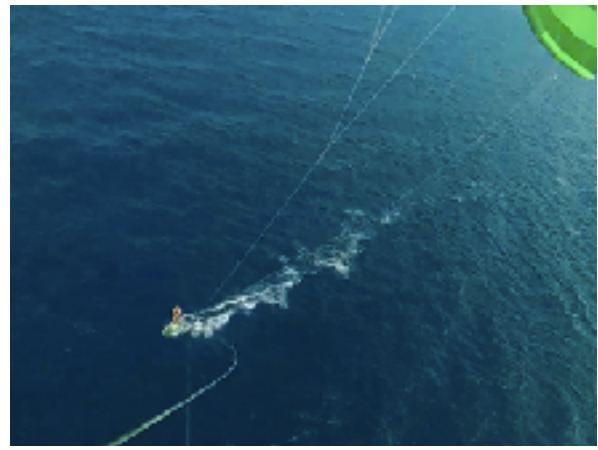
Εικ.35
Εικ.33

Εικ.36
Εικ.32

Εικ.37

Εικ.38

Εικ.39

Εικ.40

Εικ.41

Εικ.42

Εικ.43

Εικ.44

Εικ.45

Εικ.46

Εικ.47

Εικ.48

Εικ.49

Εικ.50

Εικ.51

Εικ.52

Ξένη βιβλιογραφία:

- Ades, Dawn. *Dada and Surrealism Reviewed*. Hayward Gallery Publishing, 1978.
- Adlard Coles Nautical. Dempsey, A. (2010). *Fluid*.
- Arnheim, Rudolf. *Art and Visual Perception: A Psychology of the Creative Eye*. University of California Press, 1974.
- Bauman, Zygmunt. *Liquid Modernity*. Polity Press, 2000.
- Bachelard, Gaston. *Water and Dreams: An Essay on the Imagination of Matter*. Dallas Institute Publications, 1983.
- Buchloh, B. H. D. (1989). *Conceptual Art 1962-1969: From the Aesthetic of Administration to the Critique of Institutions*. *October*, 55, 105-143.
- Burnet, John. *Early Greek Philosophy*. Macmillan, 1920.
- Dewey, John. *Art as Experience*. Perigee Books, 1934.
- Goodman, Nelson. *Languages of Art: An Approach to a Theory of Symbols*. Hackett Publishing Company, 1976 (originally published in 1968).
- Heraclitus. *Fragments: A Text and Translation with a Commentary*. Translated by T. M. Robinson. University of Toronto Press, 1987.
- Hopkins, David. *Dada's Boys: Identity and Play in Contemporary Art*. Yale University Press, 2007.
- Jackson, Ian. *Windsurfing Made Easy*. International Marine/Ragged Mountain Press, 2002.
- Jones, A. (1994). *Postmodernism and the En-Gendering of Marcel Duchamp*. *Art Journal*, 53(4), 53-64.
- Jones, Amelia. *Body Art / Performing the Subject*. University of Minnesota Press, 1998.
- Kester, Grant H. *Conversation Pieces: Community and Communication in Modern Art*. University of California Press, 2004.
- Kwon, Miwon. *One Place After Another: Site-Specific Art and Locational Identity*. MIT Press, 2002.
- McCarthy, Cameron, et al. *Sustainable Learning: Inclusive Practices for 21st Century Classrooms*. Routledge, 2021.
- Parrott, D. (2014). *Art and Science of Sails*. Adlard Coles Nautical.
- Tupper, E. C. *Introduction to Naval Architecture*. Butterworth-Heinemann, 1996.

Ιστοσελίδες εξοπλισμού:

: <https://gopro.com/en/gr/>

: <https://www.fanatic.com/en/products/stingray-foil-ltd-13220-1026>

: https://www.duotonesports.com/en/products/f_pace-cam-14220-1217

: <https://www.duotonesports.com/en/products/capa-44200-3010?variant=46588112863556>

: <https://www.ion-products.com/en/water>

: <https://makezine.com/article/craft/fine-art/kahn-wind-sculptures/>

: <https://www.uapcompany.com/projects/the-wind-tree>

: https://www.architectmagazine.com/design/culture/floating-piers-by-christo-and-jeanne-claude-opens-to-public_o

: <https://www.artsy.net/artwork/maya-lin-storm-king-wavefield>

Δηλώνω ότι είμαι ο/η αποκλειστικός/η δημιουργός της παραπάνω πρωτότυπης εργασίας, νόμιμος/η κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων της και ότι έχω το δικαίωμα, να παραχωρήσω τα δικαιώματα που αναφέρονται στην παρούσα άδεια. Βεβαιώνω, ότι το σύνολο του τεκμηρίου που καταθέτω αποτελεί γνήσιο έργο παραχθέν από εμένα και δεν παραβιάζει τα δικαιώματα άλλου δημιουργού με οποιονδήποτε τρόπο. Το τεκμήριο/α που καταθέτω είναι το τελικό εγκεκριμένο έργο από την εξεταστική επιτροπή, δεν προκύπτει από λογοκλοπή ή νοθευμένη έρευνα, δεν προσβάλλει πνευματικά δικαιώματα άλλων δημιουργών και δεν παραβιάζει προσωπικά δεδομένα. Ως κάτοχος των πνευματικών δικαιωμάτων της εργασίας αυτής, παραχωρώ στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών το μη-αποκλειστικό δικαίωμα δημοσίευσης και διάθεσης της ψηφιακής μορφής της εργασίας μου, εντός και εκτός του δικτύου, μέσω του Ιδρυματικού Αποθετηρίου «Art-IA», με την προϋπόθεση ότι διατίθεται με μία από τις παρακάτω άδειες που έχω επιλέξει κατά την αυτό-απόθεση. Η εν λόγω παραχώρηση δεν συγκρούεται με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τρίτων ή με παραχωρηθέντα ήδη από εμένα σε τρίτους σχετικά δικαιώματά μου. Η βιβλιοθήκη δεν ασκεί κανενός είδους επιμέλεια στο περιεχόμενο της εργασίας μου και αναλαμβάνω πλήρως την ευθύνη του περιεχομένου της. Η έγκριση της παρούσας εργασίας δεν υποδηλώνει απαραίτητως την αποδοχή των απόψεων του/της συγγραφέα/ως από την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών (Ν. 5343/1932, άρθρο 202, παρ.2)»